

**Temanummer:
USAs strategier for
opretholdelsen af
verdensherredømmet**

Foreningen Demos blev stiftet i 1979 med det formål at videreføre de politiske erfaringer, som vi fik i arbejdet med de Danske Vietnam-komiteer og i forlaget Demos, der blev stiftet i 1969.

Vi arbejder på et socialistisk og anti-imperialistisk grundlag, og er uden fast tilknytning til nogen af de eksisterende grupper på venstrefløjen.

Vi bruger foreningen til at bekæmpe højrekræfterne og samarbejder med andre grupper om at ændre samfundet i socialistisk retning.

Vil du være med i Foreningen Demos, kan du altid henvende dig tirsdag-torsdag mellem kl. 16.00 og 18.00 i vores butik, som ligger ved Skt. Hans Torv.

Adressen er:

Demos
Elmegade 27, kld.
2200 København N

Dette Nyhedsbrev udgives af Foreningen Demos.

Demos Nyhedsbrev udkommer cirka fire gange om året. Det udkommer uregelmæssigt – det tager lang tid at færdiggøre enkeltnumrene, og vi udkommer, når vi har rigeligt med stof.

Enkeltnumre, også tidligere numre, kan købes for 5-35 kr. i butikken – eller de kan bestilles på vores giro. Husk at lægge porto på.

Abonnement kan kun tegnes for en periode ad gangen. Det koster 170 kr. pr. år for enkeltpersoner og 230 kr. for institutioner. Tegner du abonnement midt i perioden, vil du få tilsendt numrene fra og med periodens start. Det er lidt besværligt for dig, men vi kan ikke bruge så meget tid på administration. Husk navn og adresse på giroblanketten: Gironummer: 5 686164

ISSN 1395-2854

Demos Nyhedsbrev redigeres af en gruppe.

Ansvarlig overfor presseloven for dette nummer: Anne Jessen.

Fotografier: **DOK-foto**
(hvor intet andet er angivet).

Layout: **Bad DOK**

Redaktionen afsluttet: 25. 03. 2006

Indhold:

3 „ De villiges koalition

5. En verdensorden - USAs dominans

11. Iraks forsvundne oliemilliarde

15. CIAs nye metoder i bekæmpelsen af USAs fjender

22. Undertrykkelsesmetoder i oprørsbekæmpelse

29. Israel i Irak

32. Modstand samler millioner

Bagsideillustrationen er forsiden på Michael Klares bog „Blood and Oil“

„De villiges koalition“

Den 20. marts 2003 invaderede USA med støtte fra Storbritannien og med opbakning fra ”de villiges koalition” heriblandt vores hjemlige Fogh Rasmussen uprovokeret Irak. Invasionen blev gennemført på trods af at der ikke blev fundet masseødelæggelsesvåben, på trods af at Saddam Hussein ikke havde forsøgt at købe uran til atomvåben i Afrika, på trods af at der ikke kunne påvises nogen sammenhæng mellem Hussein og al-Quaeda og på trods af at FN ikke støttede invasionen. Irak er blevet påført en krig, som lige fra begyndelsen har hvilet på et falsk grundlag og været folkeretsstridigt. Den danske regering har helhjertet bakket op om krigen og har - efter at det er blevet åbenlyst og internationalt kritiseret, at invasionen har bygget på løgne og fordrejninger - ikke ønsket at gennemføre en nærmere undersøgelse af de yderst tvivlsomme omstændigheder ved Danmarks aktive krigsdeltagelse. Fokus er blevet vendt fra det relativt klare og afgrænsede formål at finde masseødelæggelsesvåben til den udflydende og ikke definerbare ”krig mod terror”.

Foreningen Demos har siden invasionen forsøgt at forholde sig til krigens og besættelsens mange spørgsmål:

- Hvad var den egentlige baggrund for USAs invasion ?
- Hvilke metoder og strategier bruger USA for at opretholde magten?

- Hvilken rolle spiller modstandsbevægelsen i Irak, og hvordan er den sammensat?
- Hvordan kan vi som antiimperialister støtte modstanden mod besættelsen?

For at belyse og diskutere disse (og flere) spørgsmål har Demos de sidste tre år afholdt en række møder og udgivet flere numre af Nyhedsbrevet med fokus på krigen i Irak. Det sidste møde, som blev afholdt i september 2005, omhandlede bl.a. USAs forsøg på at opretholde verdensherredømmet, dets undertrykkelsesmetoder historisk og aktuelt samt det økonomiske kaos i Irak. Vi har samlet nogle af indlæggene fra mødet, som vi bringer her i Nyhedsbrevet. Formålet med denne udgivelse er at fortsætte modstanden mod Bush's besættelse af Irak. Det gør vi bl.a. ved at fastholde fokus på USAs reelle baggrund for at invadere landet, som efter vores opfattelse er kampen om olien. Ved at påvise, hvordan USA bruger og har brugt økonomiske og militære strategier til opretholdelse af magten. Ved at afsløre de beskudte metoder, som anvendes og er blevet anvendt i undertrykkelsen af modstandsgrupper og almindelige befolkningsgrupper, og hvorledes disse metoder er blevet udviklet i takt med at USA har udpeget nye fjender, som skal jages.

I månedsvis har det nu været klart, at krigen har slået fejl. Besættelsesmagten blev ikke mødt med blomster, og den har

gjort sig endnu mere forhad i befolkningen ved ikke at have formået at sikre de mest basale behov for rindende vand og elektricitet. Dertil kommer, at landet i stigende grad plages af indre konflikter. Irak er blevet centrum for en terrorvirksomhed, som efterhånden kræver flere irakiske end amerikanske ofre. Den tidligere irakiske præsident, Ijad Alawi taler om borgerkrig i sit eget land.

Ikke desto mindre holder Bush stædigt fast ved troen på ”sejr”, og at verden efter Irak-invasionen er blevet mere sikker. Men USA er presset såvel på de indre linjer som ude i verden. US-borgernes støtte til den fortsatte besættelse af Irak er dalende, og modstanden i Irak er voksende. Dertil kommer, at en hel række lande i Latinamerika er ved at sætte deres egen dagsorden og modsætter sig USA's diktatur. I lyset af de seneste års valg i Latinamerika taler mange om en venstredrejning i regionen. På nuværende tidspunkt sidder Fidel i Cuba, Chávez i Venezuela, Lula i Brasilien, Bachelet i Chile, Tabaré Vázquez i Uruguay, Kirchner i Argentina og senest Morales i Bolivia. I løbet af det næste halve år går også Mexico og Peru til valg.

I kraft af at USA har bundet enorme militære ressourcer i Irak og Mellemøsten kan der givetvis ikke afsættes større militæruddgifter til Latinamerika, hvilket kan betyde, at USA ikke - som tidligere - kan holde de sydlige naboer i skak.

USA har et magtproblem, og vi vil her stille spørgsmålet, om

krigen i Irak og den fortsatte besættelse i virkeligheden er supermagtens sidste krampagtige forsøg på at opretholde verdensherredømmet med militær magtanvendelse. Kampen om verdensherredømmet er en kamp, som i stigende grad viser sig at være en global kamp om klodens ressourcer, især olie og gas. Derudover vil spillet om uran til udnyttelse af atomenergi få stor betydning. USA har allerede været på banen med Bush's besøg i Indien i begyndelsen af marts måned i år.

Denne tilnærmelse har resulteret i, at USA tilbyder Indien et privilegeret energipartnerskab og leverer nukleart brændstof og moderne reaktorteknologi - det på trods af at Indien ikke har tiltrådt FN-traktaten om forbud mod atomprøvesprængninger og derfor i virkeligheden ikke er med i "det gode selskab". Kina og Rusland er ved at nærme sig hinanden, og for nylig indgik Kina en 70 milliarder dollar-handel med Iran, som skal sikre Kinas energiforsyning de næste årtier. Også EU forsøger

at komme banen ved at sætte unionens energipolitik øverst på dagsordenen.

Internationale eksperter hævder, at verdensøkonomien i højere grad er truet af ressourcemanglen og den deraf forbundne høje oliepris end af den internationale terror. Vi vil i stigende omfang komme til at være vidner til energikonflikter. En ny kold krig anes, hvor det ikke længere er ideologi, men energi, som skiller verden, og hvor nye alliancer mellem nationerne kan rykke på de nuværende magtforhold.

Våbenbrødre

En verdensorden - USAs dominans

Artiklen er holdt delvis, som oplæg ved en konference i efteråret om USAs strategier for at opretholde sin dominans, og krigen i Irak. Konferencen blev afholdt af foreningen Demos.

Forståelsesrammen er hentet fra bogen Blood and Oil af forfatteren, professor Michael Klare.

Oplægget er gennemskrevet efter en båndoptagelse.

Hvad kan det være, der får USA til at gå i krig i Golfen? Til at besætte et fremmed land?

Der er måske nogen, der går rundt med en opfattelse af at den amerikanske imperialisme udøver endnu et snedigt skaktræk og at krigen er endnu et tegn på at USA er den globale supermagt nr. 1 og at USAs magt hviler på solide søjler.

Der fremsættes i artiklen den hypotese, at der tværtimod er tale om det modsatte.

Irak krigen er udtryk for at USAs dominans her på kloden er blevet stadig svækket de sidste 30-35 år og at man i virkeligheden kan se Irakkriegen som et mere eller mindre desperat træk for at prøve at opretholde en dominans.

Det første afsnit vil omhandle et længere historisk rids af de sidste 60 år. Det er et rids hvor der fremsættes postulater som kun underbygges i overordnede vendinger.

USAs dominans i verden siden 1945

Det politiske udgangspunkt for den verden vi lever i, og den verden vi har levet i siden 2. verdenskrig er en amerikansk domineret verdensorden.

Amerikanerne har domineret, de har haft det man i fagsprog kalder et hegemoni, altså et overherredømme. Magten hviler på fire søjler: økonomisk, finansielt, militært og politisk.

Økonomisk:

USA var først og fremmest absolut økonomisk dominerende fra 1945. Over halvdelen af verdens industriproduktion foregik i USA og yderligere i de øvrige store industricentre i Europa herunder Frankrig, England.

Det var et solidt grundlag at have for at udøve magten over verdenshandelen.

Tyskland og Japan var i krise efter nederlaget i 2. verdenskrig og udgjorde ingen umiddelbar trussel mod USAs dominans.

Finansielt:

Financielt blev dollaren etableret som **verdensvalutaen**. En verdensvaluta, som var bygget op om et fastkurssystem, som var funderet i dollaren, som igen var baseret på USAs ejerskab af over 60% af verdens guldreserver. Det vil sige, at også på det finansielle område havde USA et solidt grundlag at bygge sit herredømme på.

Militært

Militært havde USA monopol på atombomben. Verden var stærkt præget af USAs bombning af Japan ved afslutningen af krigen.

Desuden havde USA den største flåde og største luftstyrker, selvom Sovjet ganske vist også havde en ganske betydelig hær men det var ikke i stand til at udøve deres magt på samme måde som USA var på verdensplan.

Politisk:

Som den sidste søjle, USAs dominans hvilede på, var de samlede 3 omtalte områder plus den generelle produktion og våbenproduktion m.v. Det gav USA en stærk position. Det politiske system, den politiske og kulturelle inspiration som USA var kilde til, gjorde USA i stand til at sætte dagsorden i international politik.

USA blev i stand til at sætte dagsordenen for den ny verdensorden.

De 4 områder gav afsættet for skabelsen af det kapitalistiske verdenssystem som vi har levet i siden.

Siden 1970 har denne styrkeposition været under stadig pres. Efterhånden som de forskellige lande rundt omkring i verden var kommet til kræfter efter verdenskrigen, og de fik opbygget deres industri, så har USAs økonomiske magt været relativt svindende. De har haft en stadig mindre del af den reelle økonomiske styrke inden for de eksisterende grænser. I årtierne efter 1945 gik afkoloniseringen stærkt, det betød at befrielsesbevægelser rundt om på kloden efterhånden fik magt og at de nye "aktører" udgjorde en delvis trussel for den eksisterende dominans.

Vendepunktet for USAs dominans.

Efter 2. verdenskrig, der på den ene side gav USA de nævnte muligheder, kom som nævnt en hel række aktører på den internationale scene, som ikke nødvendigvis havde samme interesse som USA.

Man kan sige, at vendepunktet i USAs absolutte dominans, begyndelsen til nedgangen, satte ind omkring 1970. Der er to væsentlige begivenheder som må fremhæves.

- Vietnamkrigen, der viste grænserne for USAs militære magt, og gav amerikanerne et politisk nederlag, som de til dato har vanskeligt ved at forholde sig til.
- Og det var ophævelsen af dollarens gulddindløselighed. Kort beskrevet, så betød det at dollaren, som oprindeligt var kernen i det finansielle system her på kloden, blev sat i omløb uden dækning i forhold til guldet. Man kan sige, at der var så mange dollars i omløb rundt omkring i verden, og at USA kom i en situation, hvor de teknisk set ville have været gået bankerot hvis de dollarreserver der var udenfor landets grænser var blevet indløst i den guldværdi som dollaren stod i.

Det blev en temmelig pinagtig situation for en verdensbank at stå i.

For at løse dette problem på kortere sigt lod amerikanerne dollaren "flyde" og det fik og har fået nogle konsekvenser som vi så kan vende tilbage til lidt senere. Men i hvert fald oplevelsen af dollarens gulddindløselighed viste en relativ nedgang i USA økonomiske magt i forhold til resten af verdenssystemet.

I dag bygger USAs magt så først og fremmest på to faktorer:

Den militære magt og Dollarens status som reservevaluta.

- Som det første må nævnes, at USAs militære magt ikke i dag har noget sidestykke. Over halvdelen af verdens militærbudget udgøres af de amerikanske militæruddgifter og frem for alt er USA den eneste statsmagt, som er i stand til at udstrække deres militære rækkevidde til hele kloden. De viste i Irak, og i

- Som den anden og endnu vigtigere faktor er dollarens status som reservevaluta.

Verdensøkonomien siden 2. verdenskrig har bygget på, at alle lande har eksporteret til USA. Og igennem de sidste 25 år, har USA ikke været i stand til at

eksportere til resten af verden for at tjene valuta ind til at kunne tale de pågældende lande tilbage. Det som i meget overordnede

De største amerikanske baser ved den Persiske Golf

Afghanistan at der ikke er noget land som de ikke var i stand til at intervenere i og erobre, og at der er ikke nogen konkurrenter på verdensscenen, der har bare tilsvarende eller bare antydningvis tilsvarende magt og muligheder.

træk er sket i verdensøkonomien de sidste 25 år og i accelererende grad i halvfemserne har været, at amerikanerne har været i stand til at leve over evne fordi dollaren på trods af, at amerikanerne ikke leverer en eksport som modsvarer deres import, har

været i stand til at betale for det i deres egen valuta. Amerikanerne har populært udtrykt været i stand til at importere varer og eksportere grønne pengesedler. Hvis et andet land bar sig ad på samme måde, ville det betyde, at deres valuta ville falde kraftigt i værdi, og efterfølgende ville det ikke være i stand til at købe den samme mængde varer, og dets økonomiske situation ville være meget trængt.

Da dollaren er en reserve som alle andres nationalbanker og valutaspekulanter sparer op i som den sikre mønt og fordi at en række varer ikke mindst olien bliver noteret i dollar, så er det for alle lande nødvendigt for at købe denne livsvigtige olie og andre livsvigtige ressourcer som lægges i dollars.

Det betyder, at den mængde dollar, som amerikanerne har været i stand til mere eller mindre ustraffet at opkøbe har ikke haft så stor betydning for dollarens værdi, som den i følge de øvrige markedsregler skulle have haft. Amerikanerne har været i stand til at importere reelle ressourcer for dollars som i realiteten kun er papirpenge.

De overordnede strategiske mål med krigen i Irak.

Man kan sige at begge disse søjler som den amerikanske magt hviler på er på spil i Irakkrigen. Krigen i Irak kan ses som forsvar for hegemoniet på kloden.

Man kan se krigen og interventionen som et regulært forsvar for dollaren som reservevaluta.

Accepten og tilliden til den kunstigt høje dollar skal som beskrevet ses på den baggrund, at dollaren er den valuta som man indtil videre køber olien i. (Bl.a FN, s Olie for mad program)

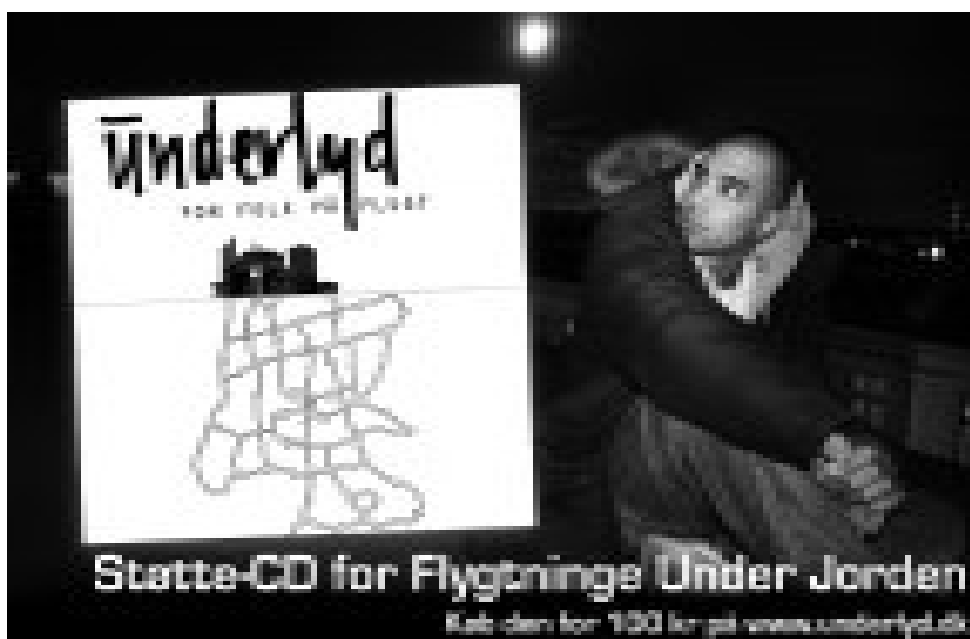
Men I år 2000 besluttede Sadam Hussain , at han i stedet for at sælge den olie, som han var i stand til at sælge på verdensmarkedet for dollars, valgte han at omsætte den til Euro.

Dels fik han en ganske god kursgevinst, da Euroen på det tidspunkt var på sit laveste og dels fik de dollars, som Irak havde stående på en konto i FN pludselig en større værdi end ellers. Det var for USA en ikke

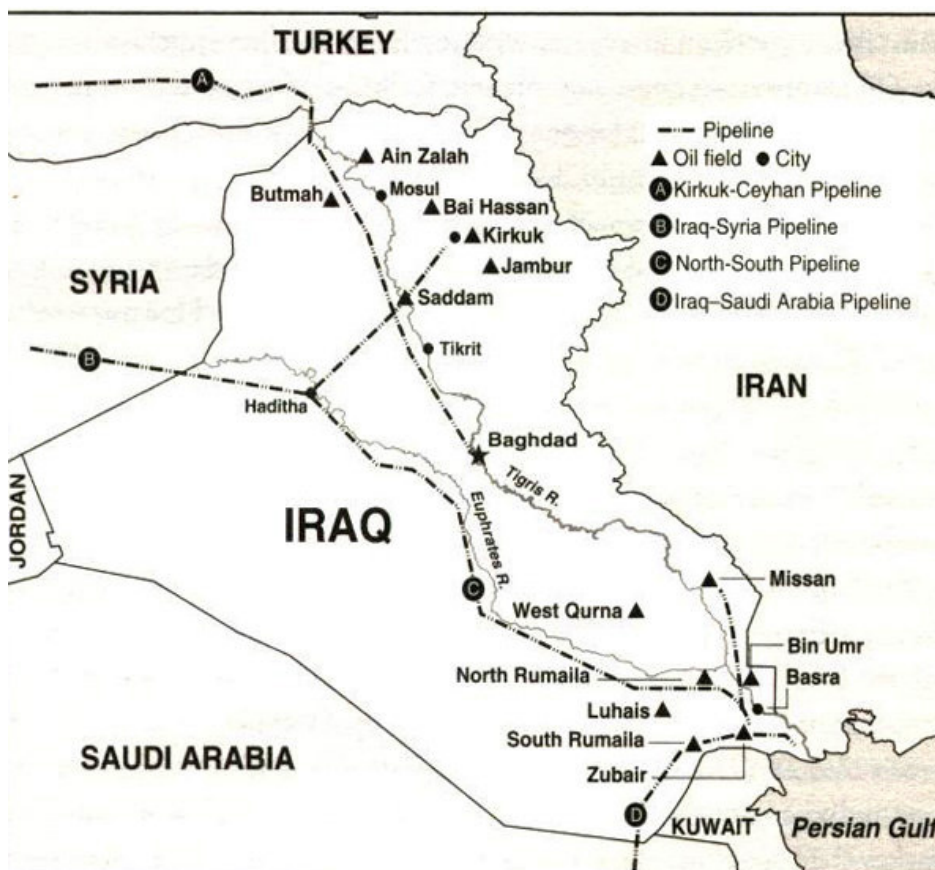
ubetydelig udfordring, at et land på den måde begyndte at sælge en så vigtig ressource som olie i andet end dollar. Og yderligere begyndte Emiraterne efterfølgende at overveje at anvende Euroen .

Et af de væsentligste motiver for at intervenere militært i Irak er dels at få den Irakiske olie, som er ganske omfangsrig og at få adgang til de ganske betydelige oliereserver, der findes i den irakiske undergrund og at sikre at olien i fremtiden bliver noteret i dollars. Og samtidig så sørge for at afskrække andre til at få ideer om at sætte spørgsmålstegn ved dollarens overherredømme.

En anden ting er så den strategiske kontrol med olien. Krigen handler på den ene side om at sætte sig på et land rent bogstaveligt, et land der råder over de næst største oliereserver i verden. Og samtidig så udgør den massive militære tilstedeværelse i midten af Golfen også være en militær magtdemonstration i forhold til de øvrige nationer i området. Den massive amerikanske tilstedeværelse er ligeledes et klart signal til de øvrige strategiske konkurrenter på et

Støtte-CD'en kan også købes i Demos-butikken.

Større olieledninger i Irak

mere generelt plan. Europa og Kina er de eneste potentielle konkurrenter for USA. Når den livsvigtige olieeksport er under stærk indflydelse fra USAs side så vil USA have en strategisk klemme på sine konkurrenter. Desuden er det en militær styrkeopvisning, at man i løbet af 3-4 uger er i stand til at erobre et helt land der er lige så stort som Texas, selvom USA og dets allierede stadig har en del at se til før de kan sige, at de har kontrol over landet.

Og så endelig så er der også den vulgære udlægning af at det drejer sig om olieprofitten til de amerikanske olieselskaber. Der er selvfølgelig ikke nogen tvivl om at de amerikanske olieselskaber nok skal blive tiltænkt deres andel af olieindtægterne, Men i Mellemøsten er der så belastende forhold og en udstrakt

negativ holdning til en evt. afgivelse af kontrollen med olien til udenlandske kræfter, at der er grænser for hvilken styrke det motiv har haft for USA. Et af de få områder, som amerikanerne har lovet højt og helligt at de ikke vil privatisere er netop oliereserverne der findes i den irakiske undergrund. Der skal nok falde noget profit af til amerikanske kapitalister men næppe i den størrelsesorden, at det i sig selv vil være i stand til at retfærdiggøre en krig som Irakkriegen.

En anden faktor er den amerikanske politik i de sidste 60 år, som peger i retning af en krig mod Irak.

USAs lange march i golfen. Fra slutningen af 1940'erne har USA i stigende grad har importeret olie, og de har ikke på noget tidspunkt overvejet at nedtrappe deres afhængighed af

olie. Det har man gjort i Europa og i Japan, men amerikanerne har fastholdt, at løsningen på olieforsyningsproblemerne, er at sørge for mere olie på verdensmarkedet. Og allerede i 30'erne og 40'erne indså man, at der var en ganske betydelig reserve af olie i golfområdet. Det ville være betydningsfuldt at have adgang til de lande, hvor olien kunne findes. Det ville være en overvældende strategisk magtposition eller magtressource at besidde eller kontrollere. *Alliancen mellem USA og Saudi-Arabien indstiftes.*

Det første væsentligste skridt fra USAs side blev, at præsident Frank. D. Roseweldt som en af sine sidste embedsgerninger havde et møde med den Saudiske konge King Saud i Ægypten. Mødet var begyndelsen på den alliance mellem USA og Saudi Arabien som har været lige siden om end den ikke har været uden knaster. *Trumann doktrinen* Trumann doktrinen handlede om at inddæmme kommunismen, og var helt konkret fremprovokeret af Sovjets forsøg på at skaffe sig indflydelse i Grækenland og Tyrkiet. En væsentlig grund til at man fremsatte doktrinen var, at man frygtede at et forsøg på at skaffe sig adgang i Grækenland ville være det første skridt i retning af at kontrollere Mellemøsten og de olieressourcer der ligger her.

1953 CIA får Mossadeq afsat ved et kup i Iran Mossadeq havde formastet sig til at nationalisere den iranske olie og det lykkedes USA ved hjælp

af CIA at få afsat Mossadeq og få shahen indsat som eneherker i Iran ved et kup. Frem til den Iranske revolution i 1979 førte det til at Irak var den vigtige faste allierede for USA i Golfen.

1957 Eisenhower-doktrinen
Doktrinen pointerede, at opretholdelsen af de mellemøstlige staters selvstændighed var vital for USA og at USA derfor ville støtte dem militært.

Og i *1969 Nixon-doktrinen*. Det var under Vietnam-krigen og præsident Nixon skulle have de amerikanske tropper hjem. Derfor var doktrinen, at USAs lydlande skulle yde en større direkte militær indsats så USA kunne nedtrappe tilstedeværelsen af sine landtropper.

Efter de nævnte doktriner er politikken og strategien, at de venligtsindede lande i Mellemøsten skal støttes militært af USA.

1979 Den iranske revolution
Den Iranske revolution fremprovokerer så den 2. oliekrise med nedgangen af olieproduktionen. Producenterne af olie i Mellemøsten stoppede deres olieproduktion på grund af den Iranske revolution.

1980 Carter doktrinen
Doktrinen handler om at amerikanerne vil modvirke andre magters kontrol med regionen omkring Den persiske Golf, og om fornødent bruge militær magt for at sikre forsyninger af olie fra mellemøsten. Og det kan man sige at USA fulgte op på i den

Irakiske/Iranske krig hvor det bl.a. lod kuwaitiske tankskibe sejlede under amerikansk flag og amerikansk flådebeskyttelse.

Og så endnu mere markant i *1990-1991 Golfkrigen*
Kuwait i 1990-91 mellem en halv og trekvart million soldater ledet af en international alliance smed den Irakiske hær ud af Kuwait efter at de havde erobret landet i 1990.

Så kom der så et årti med inddæmning af Irak og yderligere basebyggeri i Golfen og også udenfor Saudi Arabien og så endelig den foreløbig kulmination på hele den der bevægelse af militær intervention med henblik på at sikre olieforsyningerne har vi

2003 Irak-krigen
Drivkraften i denne march i Golfen var som beskrevet USAs eskalerende afhængighed af olieeksport.

Opsummering.
I 1940'erne begyndte USA at importere olie. Indtil da havde USA været den absolut dominerende olieproducent. Siden 2. verdenskrig havde de vestlige allieredes produktion kørt som smurt i amerikansk olie. Det olieforbrug blev dækket af den indenlandske amerikanske olieproduktion.

I 1940'erne begyndte amerikanerne så småt at importere olie og det er så en tendens der fortsætter gennem 50'erne og 60'erne. Efterspørgslen

efter olie i USA stiger hurtigere end den hjemlige produktionen kan følge med og det fører til en gradvis forøgelse af import. Og det store vendepunkt i 1972 bliver da USAs olieproduktion begynder at falde hvad den har gjort lige siden. Og i 1998 importerer USA halvdelen af sit olieforbrug og når det forbrug fremskrives så har USA i 2025 muligvis behov for at importere 75% af sit olieforbrug.

Det anser vi for den grundlæggende drivkraft i den amerikanske og de allieredes krigsførsel i Mellemøsten. Amerikanerne har altid villet løse olieforsyningsproblemer ved at forøge mængden af tilgængelig olie på verdensmarkedet. Hermed kommer mellemøsten til at spille en helt central rolle i fremtidens olieforsyning. Det forhold at 25-30% af verdensolien findes i Mellemøsten og at de er i besiddelse af 65% af alle oliereserver bliver afgørende for USAs strategier i Mellemøsten og i den kommende verdensorden.

Golfstaternes strategiske position i dag hviler på, at det er de stater, der er i stand til at eksportere langt det meste af den olie, som landet råder over. De fleste andre lande som også producerer meget olie forbruger selv en stor del af det. Men denne funktion af 25-30% af verdens olie står i misforhold til den oliereserve som formodes at befinde sig under golfstaterne. Det kan måske undre fordi man

betragter dem som storproducenterne. Det vil få tiltagende betydning i de kommende årtier fordi at andre store olieproducenter f.eks. USA toppede i 60-70'erne. I Mexico og Nordsøen har produktionen lige toppet. Mellemøsten vil være den eneste region som vil være i stand til at få deres produktion til at stige og derfor være de eneste der er i stand til at dække den potentielle efterspørgsel. En efterspørgsel, som forventes at stige med 60% frem til 2020. Det vil sige, at for at dække det *hul* som er mellem olieproduktion og olieforbrug i fremtiden, så skal mellemøsten pumpe mere olie op. Det må nævnes, at der er eksperter, der regner med, at Mellemøsten vil være i stand til at dække den efterspørgsel, der er, frem til 2020-25. Det vil kræve en fordobling af deres olieproduktion, det kræver at en mængde problemer i området finder en politisk løsning. Men selvom det kunne lykkes, så vil den produktionsforøgelse som golfstaterne så ville være i stand til at yde, ikke være nok til at kompensere for de faldende produktioner andre steder i verden. Så i stedet for at stå i en situation, hvor vi om 20 år har en produktion, hvor forbruget er 50% større end vi har i dag, så vil vi have en samlet produktion som er mindre end den vi har i dag.

Mængden af olie, som man skal slå om, vil være mindre end mængden i dag. Så slagsmålet bliver så meget hidsigere.

Afslutningsvis vil vi kort fremhæve nogle tendenser i den geopolitiske konkurrence hvor USAs enegang har ført til brud på de hidtidige gældende internationale spilleregler. De har

Blod og olie
Illustration fra Michael Klare:
Blood and Oil

de sat bevægelser i gang rundt omkring blandt deres strategiske konkurrenter. Dels så vi den Paris/Berlin/Moskva akse, som var modstandere af at give FN mandat til USAs invasion. De sidste par år er der vokset en strategisk triangel frem mellem Rusland og Kina og Iran.

Kina er det stærkeste led i den forbindelse. Rusland og Kina har lige afholdt en stor militærøvelse, det var en forholdsvis avanceret militærøvelse i nærheden af Korea.

Iran betragter både Rusland og Kina som den strategiske forpost i golfområdet.

Efter d.11 september åbnede mulighederne sig for USA for at kunne etablere militære baser og andet fodfæste i det ellers tilbagetrukne Centralasien.

Men de sidste par måneder har de centralasiatiske regimer trukket følehornene til sig og man har faktisk

både i Kirgisistan og Uzbekistan bedt amerikanerne om at pakke sammen og forlade området indenfor det næste halve år.

De centralasiatiske lande der samarbejder med Rusland og Kina har sidste par år fået stadig større betydning.

Og på en helt anden front kan vi iagttagelse at Sydamerika, har *tilladt* sig en oprørske adfærd som man ikke havde tiltænkt dem for bare få år siden.

Konklusionen er ud fra disse perspektiver, at Irakkrigen er udtryk for at USA foretager stadig mere desperate træk for at opretholde status quo.

En evne til at udtrække varer og tjenesteydelser gennem den oppustede dollar. Og at USA stort set flygter fremad for at kunne blive stående på stedet. Bare for at opretholde en del af dominans de har haft efter 2. verdenskrig.

Iraks forsvundne oliemilliarder

Lotte Folke Kaarsholm, Dagbladet Information Lørdag d. 10. september 2005

Baggrund

Der er nogle helt særlige omstændigheder for historien om det økonomiske rod i administrationen af Irak siden USAs invasion i marts 2003. Den ene omstændighed er kaos: Der tegner sig et billede af en generel omgang med kontanter hos besættelsesmagten og siden hos den administration, magten er videregivet til, som er uhørt. Den anden omstændighed er orden: Der er i USA en adskillelse mellem magterne, for uafhængig revision og for offentliggørelse af resultaterne, som overhovedet ikke findes tilsvarende i Danmark eller Europa. Det gør, at for dem, der gider sætte sig ned og læse, forefindes der nu en kolossal dokumentation for den kaotiske administration, gennemgået og udgivet af uafhængige revisorer, som er ansat af administrationen selv.

Jeg har ikke været i Irak, jeg har ikke været i militæret, og jeg er ikke revisor. Og jeg kan slet ikke besvare det spørgsmål, som heller ikke revisorerne kan besvare: Hvad der er blevet af de forsvundne irakiske milliarder. Men jeg kan fremlægge de fakta, der foreligger nu to et halvt år efter de første bomber i Bagdad, og jeg kan pege interesserede videre til den komplette dokumentation, nemlig revisionsrapporterne, som findes fuldt tilgængelige på en række adresser på Internettet.

Revisionsrapporterne

Den 20. august blev der lækket en revisionsrapport fra den irakiske rigsrevision, som fremlægger et gigantisk regnskabsrod i det irakiske forsvarsministerium: Mindst

en halv milliard dollar er formentlig forsvundet for altid, mens der er spor efter bedragerier og spild i kontrakter med en samlet værdi på over en milliard dollar - svarende til næsten hele ministeriets budget i år. Denne rapport er sammen med en rapport fra KPMG udgivet d. 23. maj en af de første gennemgange af den irakiske administration efter at Paul Bremer overgav magten til Chalabis overgangsregering.

Rapporterne peger på, at svindelen og sjuskerierne fortsætter med fuld kraft.

Men revisionsrapporter tager tid, og det billede, der er ved at oprulles nu, handler først og fremmest om perioden frem til juni 2004, hvor det var amerikanerne selv, der administrerede Irak - og Iraks penge. Da USA invaderede Irak i marts 2003, havde landet 6 milliarder dollars til gode fra FNs olie-formad-program, såvel som konfiskerede og indefrosne værdier. Den genoptagne olieeksport kastede tillige mindst 10 milliarder dollars af sig i året efter invasionen (ifølge organisationen Christian Aid drejer det sig snarere om 14 milliarder, men ingen førte regnskab med eksporten).

Sikkerhedsrådets Resolution 1483, vedtaget d. 22. maj 2003, overførte alle disse midler til den såkaldte Udviklingsfond for Irak I:DFI, som skulle administreres af besættelsesmagten (CPA, Coalition Provisional Authority) „på transparent vis ... så de kan komme den irakiske befolkning til gode.“

Først seks måneder efter Saddams fald, i oktober 2003, blev en international komite (IAMB) med repræsentanter fra FN, Ver-

densbanken, IMF og Den arabiske fond for økonomisk og social udvikling dannet til at skabe et uafhængigt, internationalt finansielt overblik over besættelsesmagtens forbrug.

Efter måneders undersøgelser udnævnte komiteen i april 2004 revisionsfirmaet KPMG til at foretage evalueringen, og det er den, som udkom 23. maj år, ligesom de øvrige revisorer med SIGIR i spidsen fortsætter efterforskningerne.

En historie

Den 11. juni 2004 mærkede nationalbankens medarbejdere i New York, at noget var på vej. Banken modtog en bestilling fra amerikanernes administration i Irak på en overførsel på 2,4 milliarder dollar i kontanter. Det var mere, end den amerikanske nationalbank nogensinde havde overført før -28 ton penge i en levering, der ville fylde lige så meget som 74 vaske-maskiner.

Men medarbejderne havde ikke set det hele endnu. Mens de gik i gang med at pakke 100dollar-sedler i vakuumpakninger på 40 paller, ankom en ny e-mail fra oberst Don Davis i Bagdad. „Vi skal nå datoerne, da vi ikke har nogen elastik. GØR JER KLAR! Der kommer endnu en bestilling på en overførsel d. 28.“

Den 28. var en mandag, og levering den dag ville kræve, at amerikanerne åbnede deres nationalbank på en søndag for at sende penge afsted til Bagdad. Det var aldrig sket før. Bankens medarbejdere troede ikke deres egne øjne, men administrationen i

Bagdad bekræftede, at de ønskede pengene leveret den dag.

Medarbejderne gik i gang med en hektisk jagt på fragtfly fra det amerikanske luftvåben: ekstra C-130 fragtfly skulle bestilles til at flyve pengepallerne til Bagdad. Og til sidst lykkedes det at levere på fremrykkede datoer: 2,4 milliarder dollar til Bagdad d. 22. juni og 1,6 milliarder d. 25. juni.

Først 28. juni forstod nationalbankens medarbejdere hastværket: Paul Bremer forlod Bagdad to dage før administrationens planlagte afgang d. 30., og pengekassen smækkede i. Oberst Advis sendte ganske vist ekstra bestillinger på kontanter for en milliard dollar i timerne efter Bremers afgang, men national-banken følte sig ikke bemyndiget til at udlevere flere penge til amerikanske embedsmænd, nu hvor irakerne havde

overtaget. Bankens milliarder var nemlig Iraks penge, inddraget af landets olieoverskud og overdraget til Federal Reserve af FN til Iraks genopbygning.

Når pengene nåede til Bagdad, blev de delt ud med stadig stigende hast. Frank Willi, der var luftfartsansvarlig i administrationen, har forklaret til den amerikanske regerings revisorer, at man svømmede i penge i Bagdad. på den sidste uge i Irak bestilte en accelereret amerikansk administration hasteleveringer af i alt over 4 milliarder dollar fra nationalbanken -mere end en tredjedel af den uhørt store mængde kontanter -12 milliarder dollar -som Paul Bremers administration fik leveret i sin regeringstid.

Når administrationen modtog pengepallerne, fik de firmaer der skulle modtage penge besked på

at møde op med en stor taske til kontanter. En dag overværede Frank Willis 2 millioner dollar blive overdraget til sikkerhedsfirmaet Custer Battles i vakuumpakkede stakke af 100dollar-sedler, som blev hentet ind fra et tilstødende lokale.

Custer Battles har siden vist sig at være et af de mange firmaer, der ikke kunne administrere tilliden. Den sidste måned har i USA budt på kongreshøringer og revisionsrapporter fra en række instanser, der tilsammen tegner et billede af en administration, der ikke havde styr på sit forbrug. En ny rapport fra KPMG, som gennemgår administrationens regnskaber for FN og Verdensbanken, peger på at rodet fortsætter. Og imens sammenstykker revisorerne et billede af, hvad der gik galt i de junidage,

Illustration fra Corpwatch.

hvor Paul Bremer og hans folk var på vej ud.

I de sidste dage i Bagdad brød al kontrol sammen.

En forretningsmand fik udleveret 6,75 millioner i kontanter d. 21. med besked om at bruge dem inden ugen var omme, har Assistant Inspector Jim Mitchell forklaret mig. Han sidder hos SIGIR, den amerikanske regerings revisionskontor for Irak, og gennemgår, hvad der blev af kontanterne. Alle ansatte i Bagdad blev opfordret til at bruge penge så hurtigt som muligt, før den nye irakiske regering overtog kontrollen.

Den samlende rapport, som demokraten Henri Waxmans kontor fremlagde for kongressen d. 22. juni i år, kunne fortælle at firmaet Custer Battles, som Frank Willis så modtage kontanter i Bagdad, fik dem for kontrakter på sikkerhed i lufthavnen og ved valutaoverførsler. Desværre var de dybt korrupte. De stjal gaffeltrucks fra Iraqi Airways og malede dem over, hævdede de var leveret af et Cayman Islands-registreret firma der tilhørte Custer Battles selv, og udlejede dem så til regeringen. De tog overpris, og de overdrev deres omkostninger. Custer Battles afventer nu et føderalt sagsanlæg i USA, men de var også dumme nok til at glemme et regneark med oversigter over deres egne overpriser efter et møde med amerikanske embedsmænd.

Mange andre firmaer efterlod langt mindre dokumentation.

Jim Mitchell fra SIGIR har fortalt, at revisorerne har måttet finde på nye metoder for at spore pengene. Han sagde: „Der var en masse kontanter i Irak, og det har ført til bedragerier. Når man flyver milliarder af dollar i kontanter ind i et krigsramt land, fører det til en kaotisk situation, der ikke blev håndteret på den bedste måde. Vi har netop indledt samarbejdet med anklagemyndighederne om at føre de første sager for retten, så inden

for en måned eller to bør nogle begynde at blive nervøse. Samtidig er vi gået i gang med at etablere enheder i samarbejde med skatte- og told- og andre myndigheder, der kan spore kontanternes bevægelse rundt i verden: Hvordan de kom ud

af Irak, hvordan de er kommet ind over vores eller andres landegrænser. Så kan vi begynde at sammenstykke et billede.“

Omfanget

- Milliarder af dollar er forsvundet uden dokumentation. USAs regerings egne revisorer har foreløbig overgivet over hundrede kontrakter til en værdi af milliarder af dollar til videre efterforskning og eventuel retsforfølgelse.
- 600 millioner dollar i kontanter, opbevaret i Bagdad af Paul Bremer og den amerikanske administration i Irak til brug for bestikkelse, er brugt uden spor eller regnskab.
- 8,8 milliarder dollar, som amerikanerne videregav til den midlertidige irakiske regering i besættelsens første år, er brugt uden anvendelig dokumentation.
- I bare et område, Hillah vest for Bagdad, var amerikanernes regnskaber så mangelfulde, at revisor-

erne måtte opgive at gennemføre en ordentlig revision -men mindst 200 millioner dollars var brugt uden brugbar dokumentation.

- 200 af sine 600 millioner dollar kontanter opbevarede Paul Bremer i et rum i et af Saddams gamle paladser, bevogtet af en soldat der efterlod nøglen i sin rygsæk på skrivebordet, når han holdt frokostpause
- et ministerium i den irakiske midlertidige regering uddelte kontrakter på 430 millioner dollar uden at kunne levere noget papirarbejde overhovedet
- et andet hævdede at betale lønninger til 8206 vagter, men kunne kun dokumentere 602
- et rørledningsprojekt under den amerikanske administration udbetalte 3.379.505 dollar til „personale som ikke er i felten på arbejde“ og „andre upassende angivelser“
- Iraqi Airlines blev opløst og likvideret uden at der fandtes nogen dokumenter på transaktionen

Fremtiden

Siden de første budgetter for genopbygningen i april 2003 har sikkerhedsomkostningerne gradvist ædt sig ind på genopbygningspengene. Skiftet startede i september 2004, da amerikanerne efter Fallujah og en generel opblussen af angreb beskar vand- og elektricitetsinvesteringerne med næsten 3,5 milliarder dollar og gav pengene til sikkerhed, domstole og olie. Siden er nogle af pengene blevet tilbageført til vand og elektricitet, men nu til mindre og mere akutte projekter, og generelt er omfordelingen til sikkerhed fortsat med hvert nye budgetkvarter. I sidste

måned rapporterede Pentagon, at udviklingen fortsætter: I næste kvartal bliver endnu 255 millioner dollar omfordelt til sikkerhedsstyrker og valgforberedelse.

Imens skæres projekter over hele Irak ned eller aflyses for at skaffe penge til øget sikkerhed andre

steder, og Pentagon anslår at der nu er 60 private sikkerhedsfirmaer med op mod 25.000 ansatte i Irak. Yahia Said, som er iraker og forsker i genopbygningen på London School of Economics, fortalte mig, at det er selve genopbygningsstrategien, der er slået fejl.

„Amerikanerne investerede i store projekter, som er lette at håndtere og bevogte. Hvis du for eksempel skal reparere et kraftværk, kan du lægge en ring af vagter rundt om det, mens du reparerer. Men hvad der i virkeligheden mangler i Irak er infrastruktur. For eksempel har amerikanerne faktisk fået selve energiproduktionen op på niveauet før krigen, men de kan ikke få det ud til kunderne, og de kan ikke få benzinen ind til kraftværkerne. De har bygget en ny vidunderlig lufthavn i Bagdad, men vejen ud til den kaldes Suicide Alley og er så farlig, at ikke engang politiet patruljerer der længere.“

Jo mere amerikanerne forsøger sig i lukkede projekter og baser, og oprørerne overtager andre afgrænsede områder, jo mere befinder den civile irakiske befolkning sig i et ingenmandsland, hvor ingen opretholder ordenen eller passer på dem. Og det gør det ret svært at sætte gang i en økonomi.

Dokumentationen

Mine artikler om pengesødet i Irak er samlet på en temaside hos Information: tema.information.dk/irakpenge

Journalisten Ed Harriman har offentliggjort sin første runde af fund fra revisionsrapporterne i London Review of Books, som har lagt hans gennemgang på nettet:

http://www.lrb.co.uk/v27/n13/harr04_.html

Alle revisorernes rapporter er frit tilgængelige på følgende adresser:

US House of Representatives Government Reform Committee Minority Office

<http://www.democrats.reform.house.gov>

US General Accountability Office

<http://www.gao.gov>

Defense Contract Audit Agency

<http://www.dcaa.mil>

International Advisory and Monitoring Board

<http://www.iamb.info>

Coalition Provisional Authority Inspector General

<http://www.cpa-ig.com>

Special Inspector General for Iraq Reconstruction

<http://www.sigir.mil>

Endelig udgiver den amerikanske senator Henry Waxmans kontor opsummerende rapporter, der drager konklusioner fra revisorernes gennemgang:

<http://www.waxman.house.gov/>

CIA's nye metoder i bekæmpelsen af USAs fjender

Fly med skjulte fangetransporter, hemmelige fangeleje og udvidede forhørsteknikker (læs tortur) er en strategi, som CIA har udviklet de seneste 10 år i kampen mod terrorismen og jagten på islamiske oprørsgrupper heriblandt al-Quaeda.

Ny strategi

Ifølge den tidligere CIA agent Michael Scheuer (se interview) gav den daværende præsident Bill Clinton, hans sikkerhedsrådgiver Sandy Berger og terrorrådgiveren Richard Clarke i efteråret 1995 CIA til opgave at tilintetgøre al-Quaeda. Det skulle ske ved at den hemmelige tjeneste overalt på kloden skulle opspore og anholde mistænkte islamiske terrorister og overgive dem til domstolene i deres respektive hjemlande. Til det formål blev der indført de såkaldte specialoverleveringer, ”renditions”, hvor mistænkte blev kidnappet og fløjet til andre lande. Clinton modsatte sig at de blev overført til USA. Efter den 11. september 2001 gælder en ny ordre fra George Bush. Fra nu af skal terrormistænkte tilbageholdes i hemmelige CIA-fængsler, og torturpraksis omdefineres med vicepræsident Dick Cheneys ord til ”innovative forhørsmetoder”. I marts 2002 godkender CIA-ledelsen ifølge den amerikanske menneskerettighedsorganisation Human Rights Watch 6 forhørsteknikker overfor tilbageholdte i CIA-fængsler. Teknikkerne inkluderer slag, søvnberøvelse, tvungen stående stilling, kulde og ”waterboarding” (vandtortur, hvor man tror man drukner). Under en senatshøring i marts 2005 retfærdiggjorde CIA-chef Porter Goss waterboarding som en ”professionel forhørsteknik”.

Hemmelige CIA-fly og fangeleje har ikke været offentligt kendt. Det er først da Human Rights Watch og Washington Post i marts 2005 afslører påstande om CIAshemmelige fangetransporter, som også hævdes at foregå i europæisk luftrum, at der kommer gang i den offentlige debat. Umiddelbart efter afsløringen spurgte Enhedslisten udenrigsministeren om hans kendskab til CIA-transporterne. Udenrigsministerens svar var, at han intet kendte til sagen.

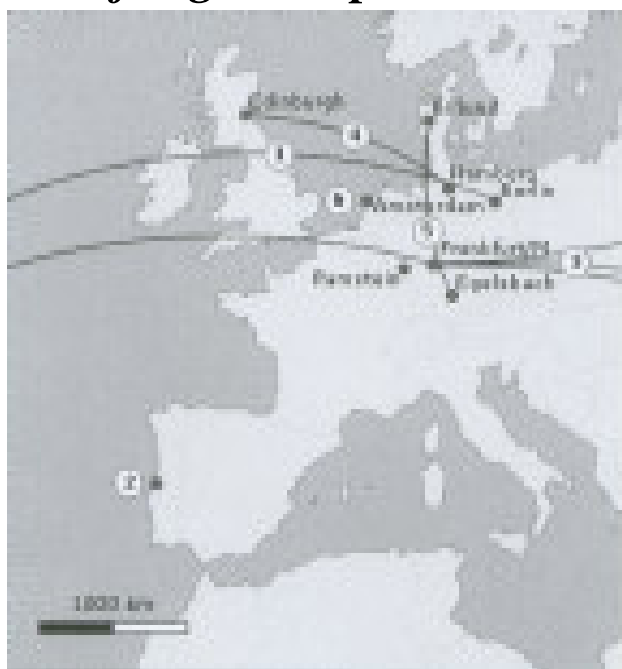
Hemmelige CIA-fly

Siden de første afsløringer i marts måned er der kommet flere oplysninger om CIA's aktiviteter i Europa frem. Ifølge New York Times har CIA brugt fly fra 7 forskellige dækselskaber til hemmelige fangetransporter. Et af dækselskaberne er Premiere Executive Transport Service, som siden 2001 har benyttet dansk luftrum 14 gange. Desuden har endnu et CIA-fly benyttet dansk luftrum 2 gange. Dette har trafikministeren på forespørgsel fra Enhedslisten i maj måned bekræftet. Ifølge den britiske journalist Stephen Grey har Tyskland været det land i Europa, som er blevet mest benyttet af CIA-fly. Det er især lufthavnene Frankfurt og Ramstein, som har udgjort

omdrejningspunktet for CIA-transporterne.

Et Boeing fly med kendingsnummeret N313P, som i januar 2004 hævdes at have bortført den tyske statsborger Khaled al-Masri fra Skopje til Kabul (se senere omtale), landede indtil december 2004 mindst 34 gange i Tyskland. Boeing N368CE beflyver Guantanamo. En flyentusiast, en såkaldt planespotter, har sidst set flyet den 30. oktober 2005, hvor den landede i Frankfurt og rullede ind i lufthavnens amerikanske militærområde. Flyets registrerede ejer er Wells Fargo Bank, som efter eget udsagn imidlertid kun administrerer flyet. De virkelige ejere må de ikke oplyse om. US-militæret påstår, at de intet har med flyet at gøre. Gulfstream N85VM landede mellem juli 2002 og januar 2005 51 gange i Guantanamo og mindst 13 gange i Tyskland. Bl.a. i forbindelse med at CIA-agenter den 17. februar 2003 kidnappede imamen Abu Omar i Milano, hvorefter han ifølge den italienske anklagemyndighed blev fløjet fra Aviano til US-basen i Ramstein. Herfra blev han transporteret videre til Kairo. (se senere omtale). Ramstein formodes at have været CIA-agenternes operationscentral. Det fly, der fløj Abu Omar fra Aviano, kom fra Ramstein. Og dér landede der 2 dage efter bortførelsen 3 fly fra Aviano. Og Gulfstream-flyet, som kom fra

CIA-fangetransporter

1: 9. april 2002

Teterboro/New York- Berlin Tempelhof

2: 2002-2004 Portugal

34 fly, som mistænkes for at være blevet brugt til transport af påståede islamiske terrorister.

3: 2002-2004

Omdrejningspunkt Frankfurt/Main.

Flyenes destination/oprindelse:

Moskva, Prag, Glasgow, Bagdad,

Kabul, Amman og pakistanske byer.

4: 28. april 2003

Edinburgh – Hamborg

5: December 2004 og februar 2005

Billund – Engelsbach (Nürnberg)

6: 17. november 2005

Amsterdam (Schiphol). CIA-fly mellemlander.

(Kilde: det tyske ugemagasin Stern)

I flere europæiske lande er der indledt undersøgelser af de hemmelige CIA-fly.

Dulles i USA, landede allerede den 4. februar i Ramstein.

Hemmelige CIA-fængsler

Den 2. november 2005 oplyser Washington Post, at CIA tilbageholder formodede al-Qaeda folk i hemmelige fængsler, såkaldte black sites – sorte huller. Ifølge Human Rights Watch skulle Polen indtil for nylig have været CIAs vigtigste forhørscentrum i Europa. Ud af de ca 100 fanger, som CIA formodes at tilbageholde og forhøre i hemmelige fængsler rundt omkring i verden, har en fjerdedel siddet i 2 fængsler i Polen. Det ene skulle ligge i nærheden af den tidligere militærflughavn Szymany i Stare Kiejkutyin og et i det sydlige Polen. Derudover hævder Human Rights Watch, at CIA også har et fængsel i Rumænien. Det skulle ligge på militærbasen Mihail Kogalniceanu ved Sortehavet. Den 4. januar 2006 oplyser

menneskerettighedsorganisationen, at de har fået informationer om, at der skulle være endnu et fængsel i et tredje af de 25 EU lande.

Egyptisk fax

Indtil for nylig har der ikke været endelige beviser for CIA-fængslerne i Europa, men den 11. januar 2006 kan den svejtsiske avis Sonntagsblick berette, at den har fået kendskab til en fax, som skulle bevise eksistensen. Det drejer sig om en fax, som den egyptiske udenrigsminister har sendt til sin ambassade i London, og som den svejtsiske efterretningstjenestes aflytningscentral har opfanget. Ifølge Sonntagsblick står der ordret i faxen: "Ambassaden har fra egne kilder erfaret, at 23 irakiske og afghanske borgere rent fakisk er blevet forhørt på basen Mihail Kogalniceanu i nærheden af byen Constanza ved Sortehavet. Der findes lignende

forhørscentre i Ukraine, Kosovo, Makedonien og Bulgarien."

Under henvisning til Human Rights Watch siges der endvidere i faxen, at "fanger den 21. og 22. september 2005 blev transporteret i amerikanske militærfly fra basen Salt Pit i Kabul til den polske base Szymany og den ovennævnte rumænske base."

Den egyptiske fax er ikke blevet officielt bekræftet, men viser dens informationer sig at være sande, er det første gang at en stat bekræfter, at den kender eksistensen af hemmelige CIA-fængsler i Europa. Under sit besøg i Europa i december 2005 afviste USAs udenrigsminister Condoleezza Rice ved et møde mellem NATO-udenrigsministrene i Bruxelles, at USA skulle have benyttet lufthavne eller lufrum i Europa til at transportere personer til steder, hvor de blev tortureret.

Men det hun ikke sagde var, at der ikke eksisterer fængsler eller ikke finder transporter sted.

CIA kidnapper 150 mennesker

Den 7. november 2005 beslutter Europarådet i Strassbourg at iværksætte en undersøgelse, og den tidligere svejtsiske statsadvokat Dick Marty får til opgave at undersøge beskyldningerne mod CIA. Midt i december konkluderer han i en rapport, at beskyldningerne mod CIA synes bestyrket. I rapporten hedder det, at de indsamlede informationer bekræfter påstanden om, at CIA har kidnappet terrormistænkte og fløjet dem frem og tilbage mellem forskellige lande uden nogen form for juridiske rettigheder og retslig kontrol. I den svejtsiske avis Sonntagsblick citeres Dick Marty

den 13. 1. 2006: ”Spørgsmålet er: Opererede CIA virkelig i Europa? Jeg tror, at man i dag uden tvivl kan sige ja. (...) USA bruger i deres krig mod terror bevidst en strategi, som systematisk krænker menneskerettighederne. Mistænkte kidnappes og flyves rundt i hele Europa. Det kan der ikke længere herske nogen tvivl om”. Hans vurdering er, at CIA har kidnappet op mod 150 mistænkte. De kidnappes og forsvinder. Marty er overbevist om, at de europæiske efterretningstjenester har kendskab til CIAs aktiviteter. ”Enten kender de de amerikanske metoder eller gør de sig endda selv til medskyldige. Hvis sikkerhedstjenesterne ikke har vidst noget, er det des mere urovækkende for så har de jo vist sig at være uduelige.”

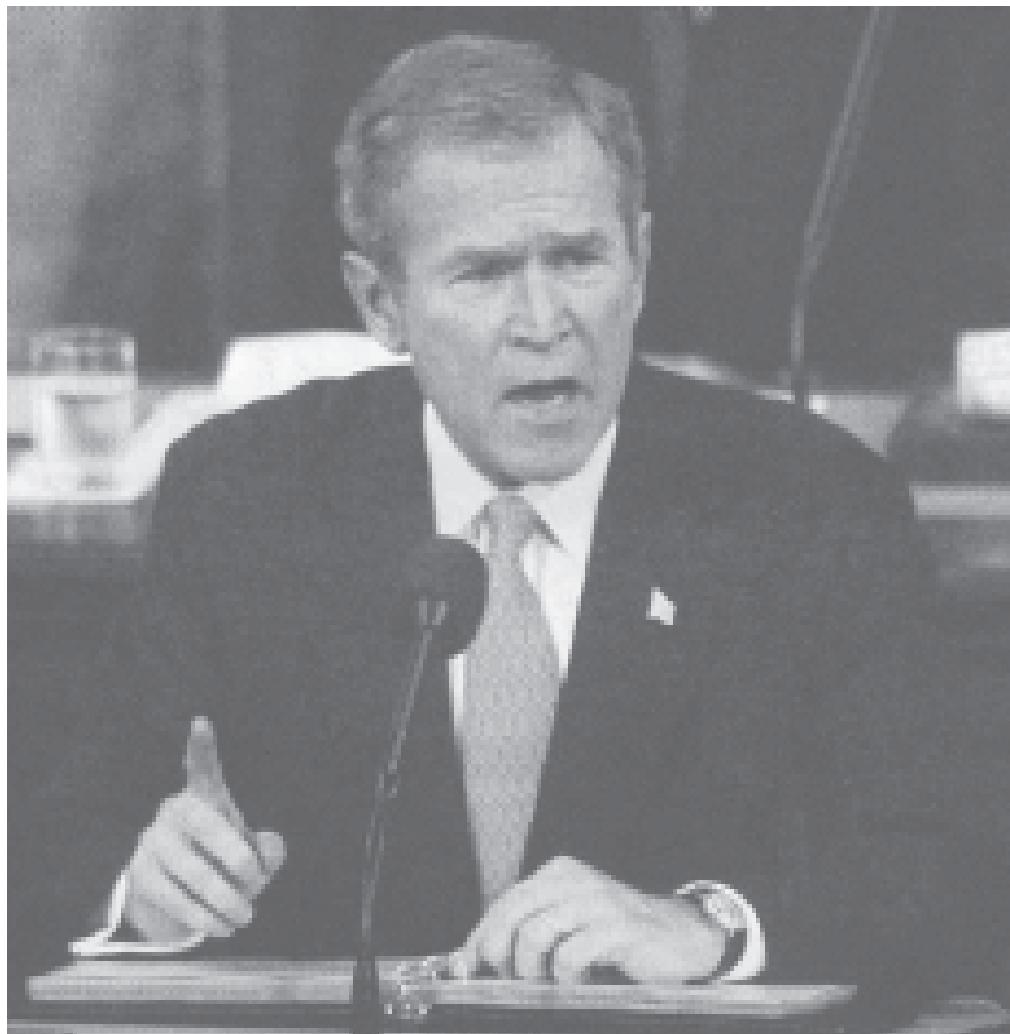
”Næsten alle regeringer siger i denne affære ikke sandheden”, mener Marty. Heller ikke den danske regering ønsker at gennemføre en tilbunds gående kulegravning af Danmarks rolle.

På baggrund af den bestyrkede mistanke mod CIA, som Europarådets menneskerettighedsudvalg har givet udtryk for, og Condoleezza Rice's uklare svar beslutter Europaparlamentet i midten af december 2005 at iværksætte en parlamentarisk undersøgelse af CIAs aktiviteter i Europa.

Tyskland: Bortførelsen af Khaled el-Masri

Den 31. december 2003 rejser den tyske statsborger Khaled el-Masri til Makedonien for at holde sig at være uduelige.”

George Bush udlægger teksten for den ny verdensorden og bestiller kidnapning og hemmelige flytransporter.

ferie. Ved grænsen mellem Serbien og Makedonien anholdes el-Masri af grænsepolitiet, som forveksler ham med en terrorismestænk af samme navn. Efter at være blevet tilbageholdt af de makedonske myndigheder i 3 uger overgives han til CIA, som flyver ham til Afghanistan. Her anbringes han i et specialfængsel, kaldet "saltgruben", hvor han forhøres og udsættes for tortur. "Her

sandt. På trods af det foretager de tyske myndigheder sig intet. Der lægges låg på sagen.

Italien: Bortførelsen af Abu Omar

Den 17. februar 2003 forsvinder imamen Abu Omar foran sit hjem i Milano. 14 måneder senere ringer han til sin kone og fortæller, at han befinder sig i Egypten, hvortil han var blevet bortført af amerikanske agenter, men nu var løsladt.

Omar var medlem af den yderligtgående islamiske gruppe, Jama'a al Islamiya, som er forbudt i Egypten p.g.a. flere væbnede angreb i landet. Bl.a. har gruppen taget ansvaret for mordet på Egyptens daværende ministerpræsident Anwar Sadat i 1981.

Det er blevet kendt, at flere medlemmer af Jama'a al Islamiya i de senere år er

findes ingen love, og ingen ved, hvor du er", siger ifølge el-Masri en af CIA-agenterne til ham. El-Masri går i sultestrejke, som varer 34 dage. Hans krav er at få kontakt til tyske myndigheder. Forgæves. Mens el-Masri sidder i et afghansk fængsel forsøger CIA at få belastende oplysninger om ham hos sikkerhedspolitiet i Bayern i Sydtykland. Men der er ikke noget. Efter 5 måneders fangenskab løslades el-Masri og sættes på et fly til Tirana. Derfra flyver han tilbage til Frankfurt. Efter hjemkomsten kæmper el-Masri for at hans historie skal tages alvorligt. Statsadvokaturen i München sætter en undersøgelse i gang og konkluderer, at el-Masri taler

Abu Omar vender imidlertid aldrig hjem. I efteråret 2005 udsteder den italienske anklagemyndighed arrestordre mod 22 amerikanske CIA-agenter efter at det er kommet frem, at de har bortført Abu Omar og derved forbrudt sig mod italiensk lov. Ifølge anklagemyndigheden er Abu Omar blevet bortført til Egypten, hvor han er blevet udsat for tortur og formodentlig dræbt. Abu Omars vej til Egypten går fra den amerikanske flybase Aviano til Ramstein, hvorfra han vidertransporteres til Egypten. Transporten foregår med et fly tilhørende den amerikanske mangesmillionær Philip H. Morse, som udlejer flyet til CIA.

sporløst forsvundet i Mellemøsten og i Europa.

Danmark: Abu Talal

I forbindelse med den italienske anklagemyndigheds undersøgelser af CIA-agenterernes virke i Italien er der spor, der fører til Danmark. Dansk-egypteren Abu Talals navn dukker op i rapporterne. Abu Talal, som er medlem af Jama'a al Islamiya, og siden 1992 bosat i Danmark, havde kontakter til Abu Omar. I 1995 tager Abu Talal til Kroatien for at kæmpe. Han forsvinder umiddelbart efter indrejsen i Kroatien. Ifølge en rapport fra Human Rights Watch fra maj 2005 er

Abu Talal formentlig blevet kidnappet af CIA, overført til et amerikansk krigsskib i Adriaterhavet og sendt til Egypten, hvor han sandsynligvis er blevet dræbt.

Boeing 737 brugt til hemmelige transporter?

”CIA har ret til at bryde enhver lov”

Vi bringer her uddrag af et interview med tidligere CIA-agent Michael Scheuer. Interviewet blev bragt den 29.12. 2005 i den tyske avis Die Zeit. Michael Scheuer forlod CIA i november 2004 efter 22 års tjeneste. Mellem 1995 og 1999 var han leder af den enhed, som jagtede Osama bin Laden, og han opbyggede CIAs ”rendition”-program, som organiserede udleveringen af terrormistænkte fanger til tredjelande. Siden 2000 var han en af de ledende personer i terrorbekæmpelsen. I november 2004 udgav han under pseudonymet ”Anonymus” bogen Imperial Hubris: Why the West is Losing the War on Terror. En kritik af den amerikanske anti-terrorpolitik og CIA-bureaukratiet, hvilket har betydet, at CIA har lagt ham på is.

Zeit: De har været med til at udvikle CIAs ”rendition”-program. Var disse specialoverleveringer ud fra CIAs synsvinkel en succes?

Scheuer: Absolut. I 10 år har det været USAs succesrigeste anti-terror-program.

Zeit: Hvorfor?

Scheuer: Fordi målene var klart definerede. For det første ville vi identificere og fængsle medlemmer og kontaktpersoner af terrorgruppen al-Qaeda.

Personer, som enten havde deltaget i angreb på USA eller dets allierede, eller som muligvis planlagde angreb. For det andet skulle der beslaglægges papir og elektronik. I medierne hævdes det, at vi på

baggrund af formodninger havde pågrebet og bortført mennesker for at forhøre dem. Men sådan forholder det sig ikke helt.

Zeit: De ville ikke lave forhør?

Scheuer: Når det var muligt at lave forhør, anså vi det som en ekstra gevinst. Men vi ville egentlig kun have manden og hans dokumenter.

Zeit: Hvorfor?

Scheuer: Vores erfaringer viste os, at aggressive forhørsmetoder grænsende til tortur er nyttesløse. Folk siger alt, hvad forhørslederne ønsker at få at vide. Enten løj folkene eller de gav os præcise, men forældede informationer.

Zeit: Hvem opfandt ”rendition”-systemet?

Scheuer: Præsident Clinton, hans sikkerhedsrådgiver Sandy Berger og hans terrorrådgiver Richard Clarke gav i efteråret 1995 CIA til opgave at tilintetgøre al-Qaeda. Vi spurgte præsidenten: Hvad skal vi gøre med de folk, som vi fængsler? Clinton svarede: Det er jeres bord. CIA indvendte: Men vi er jo ikke fangevogtere.

Igen fik vi at vide, at vi på en eller anden måde skulle løse problemet. Så vi udviklede en

procedure, og jeg var medlem af arbejdsgruppen. Vi koncentrerede os på al-Qaeda medlemmer, som var efterlyst i deres hjemlande eller allerede var dømt in absentia.

Zeit: Hvordan afgjorde De, hvem der skulle anholdes?

Scheuer: Vi skulle over for en gruppe advokater fremvise rigtig meget belastende materiale.

Zeit: Advokater? I efterretningstjenesten?

Scheuer: Ja, der var advokater alle vegne. I CIA, i justitsministeriet, i det nationale sikkerhedsråd. Under deres opsyn udviklede vi en målliste. Så skulle vi finde personen og det i et land, som var villig til at samarbejde med os. Dertil kommer, at personens hjemland skulle være villig til at tage ham tilbage. En frygtelig besværlig fremgangsmåde for en begrænset målgruppe.

Zeit: Hvorfor ville stater samarbejde med CIA på deres eget territorium? Det kunne de jo selv have ordnet.

Scheuer: De troede, at det kun var Amerika, som var truet. Og at de først selv ville blive til et terrormål, hvis de anholdt mistænkte. Hvis ikke vi havde sat skub i tingene, ville ingen have gjort det.

Zeit: Deres partnerlande ville lade CIA overtage deres arbejde?

Scheuer: Ja, men de var ikke interesserede i at tilbageholde disse folk i deres eget land. CIA har jo ikke selv arresteret eller fængslet folk.

Zeit: Hvabehar?

Scheuer: Det gjorde det lokale politi eller en lokal efterretningstjeneste. Vi forblev altid i baggrunden. US-regeringen er fyldt med kujoner. Den lader ikke CIA arbejde selvstændigt.

CIA

Zeit: Fandt forhørene altid sted i mållandene?

Scheuer: Vi har altid indgivet vores spørgsmål skriftligt.

Zeit: CIA har aldrig deltaget i forhør?

Scheuer: Det har jeg aldrig hørt om. Det forbød advokaterne.

Zeit: Havde De ingen betænkeligheder ved torturen i disse lande?

Scheuer: Nej, mit job var at beskytte amerikanske borgere ved at fjerne al-Quaeda folk fra gaden. Det er vores regerings udøvende myndighed, der må afgøre, om det er hyklerisk eller ej. Denne operation var til 90 % en kæmpesucces og til 10 % en katastrofe.

Zeit: Hvori består katastrofen?

Scheuer: Alt blev offentligt. Europæerne vil hjælpe os langt mindre, fordi de må frygte, at alt kommer til at stå i Washington Post. Og så er der denne upålidelige person i senatet, senator John McCain, som indrømmer, at CIA udfører tortur. Det er alt sammen forkert. Men på den måde ødelægges hele programmet.

Zeit: Hvorfor bragte De folk til deres hjemlande i stedet for til

USA, hvor man ville være mere sikker på at de kom bag lås og slå?

Scheuer: Det drejede sig altid om voldsforbrydelser. Vi tvivlede ikke på, at disse lande ikke ville løslade nogen. Vi bragte dem ikke til USA, fordi Clinton ikke ønskede det.

Zeit: Hvorfor ikke?

Scheuer: Vores ledelse ville ikke behandle dem som krigsfanger, men helst som kriminelle. Derudover frygtede de, at der ikke ville være bevismateriale nok for at kunne klare sig ved vores domstole.

Zeit: Er det så svært?

Scheuer: For at kunne dømme nogen i USA skal der ved anholdelsen være en amerikansk justitsperson, som informerer den anholdte om hans rettigheder. I udlandet er det umuligt. For det andet skal efterforskerne over for domstolen bekræfte, at ingen af de beslaglagte dokumenter er blevet ændret. Hvis ingen kan bevidne det, antager domstolen automatisk, at dokumenterne er blevet manipuleret. Således bliver det næsten umuligt at få en dom.

Zeit: På den anden side: Hvordan kan man have juridisk utilstrækkelige beviser, men samtidig føle sig sikker nok til at anholde nogen i udlandet? Bliver operationen derved ikke blot illegal, men også illegitim?

Scheuer: Nej, mod de fleste af disse folk forelå der allerede en arrestordre i deres hjemlande. Selv om vi ikke bryder os om det egyptiske eller jordanske justitssystem så forbliver det et

justitssystem. Vi hjalp såmænd bare med at bringe folk tilbage til deres hjemlande, hvor de kunne blive straffet for gerninger, som de har begået i udlandet.

Zeit: CIA betragtede sig altså som globalt politikorps?

Scheuer: Nej, vi er en US-regeringsinstitution, som har til opgave at beskytte amerikanere.

Vi ville have foretrukket at bringe folkene til Amerika som krigsforbrydere. Osama bin Laden havde jo erklæret os krig to gange, i 1996 og 1998. Men præsident Clinton ville ikke. Og præsident Bush heller ikke. Begge mente, at det ville legitimere al-Quaeda medlemmer, hvis de blev behandlet som krigsfanger. Men det er noget sludder. Bin Laden og hans folk er helte i den islamiske verden. Og så er det nemmere at lade jordanerne og egypterne lave det beskidte arbejde.

Zeit: Menneskerettighederne spillede ingen rolle for Clinton-regeringen?

Scheuer: I Kairo behandles folk ikke på samme måde som i Milwaukee. Clinton-regeringen spurgte os, om vi troede at fangerne ville blive behandlet efter gældende ret dér. Og vi svarede, at det var vi ret sikre på.

Zeit: Clinton-regeringen ville altså ikke vide så nøjagtig, hvad der foregik?

Scheuer: Præcis. De ansvarlige CIA-medarbejdere var fra starten af sikre på, at de til sidst ville stå som de skyldige. Det ser

vi jo også nu: I denne debat kommer der ikke et ord fra Bill Clinton, Sandy Berger eller Richard Clarke.

Zeit: Hvilke love blev brudt?

Scheuer: Det ved jeg ikke. I hvert fald ingen amerikanske love. CIA har jo ret til at bryde enhver lov, blot ikke amerikansk. I udlandet har vi altid handlet med tilladelse fra de lokale myndigheder.

Zeit: CIAs anti-terror-chef Cofer Black sagde efter den 11.9., at nu ville fløjlshandskerne blive taget af. Hvad betød det for CIA?

Scheuer: Der skulle leves op til et større pres. Vi begyndte at tilbageholde folk i egne indretninger i Afghanistan, Irak og Guantànamo. Bush-

regeringen ville selv fængsle folkene, men lavede samme fejl som Clinton-regeringen ved ikke at behandle dem som krigsfanger.

Zeit: Hvor mange mennesker har De pågrebet?

Scheuer: Færre og færre lande tager sådanne mennesker tilbage. Derfor er de fleste i amerikanske hænder. Vi taler om hundreder, ikke tusinder.

Zeit: Hvad har forandret sig retsligt siden 2001?

Scheuer: Bush-regeringen gør selv det beskidte arbejde. I aviserne har jeg læst, at der nu findes såkaldte ”forbedrede forhørsteknikker”. Det tyder på, at man nu kan være lidt grovere end tidligere.

Zeit: Åbenbart har der været hundreder af CIA-flyvninger tværs gennem Europa. Hvorfor var det nødvendigt?

Scheuer (ler): CIA opererer i hele verden. Vi transporterer mennesker, udrustning og penge rundt om kloden. Hvis man vil forsyne CIA i Irak, må man flyve hen over Europa og tanke. Det betyder ikke, at der i enhver maskine sidder en ”slem fyr”.

Zeit: Hvad er fremtiden for ”rendition”-programmet?

Scheuer: Programmet er sandsynligvis død. På grund af afsløringerne, offentliggørelser og kritikken. Ingen af dem, som gav os ordre på at handle på denne måde, vil i dag vedkende sig det.

**Tror du
klasse-
kampen
er død?**

**TILBUD TIL
NYE
LÆSERE**

**TEGN ABONNEMENT og få Arbejderen med posten
tirsdag til lørdag i et halvt år for 400,- kr.**

Kun for personer der ikke har abonneret indenfor det sidste halve år.
Ordinær pris et halvt år: 1025,- kr.

Bestil via www.arbejderen.dk – klik på tilbud til højre!

☎ 35 39 92 76

@mail: abonnement@arbejderen.dk

Undertrykkelsesmetoder i oprørsbekæmpelse

Siden Den anden Verdenskrigs afslutning i 1945 har vverden levet under USAs dominans.

I 1945 rådede USA over 50% af verdens industriproduktion og finansielt rådede USA over 60 % af verdens guldreserver, og dermed blev dollaren hele verdens valuta. Militært rådede USA over den største flåde- og luftmagt, og havde i de første år efter krigen monopol på atomvåben. Dette gav USA en bestemmende styrkeposition i international politik. Men den har siden ca. 1970 været under pres. Især to begivenheder har bevirket dette.

I 1971 blev dollarens guldindløselighed ophævet på grund af den øgede konkurrence på verdensmarkedet. Det betød en relativ nedgang i USAs økonomiske magt. Men dollarens fortsatte status som reservevaluta har alligevel sat USA i stand til at leve over evne de sidste 25 år ved at kunne importere varer og eksportere dollars. Men det har igen medført at USAs økonomi er yderst skrøbelig og sårbar over for f. eks. ændringer på olie- og energimarkedet. Hvilket igen spiller afgørende ind på udformningen af USAs sikkerheds- og udenrigspolitik.

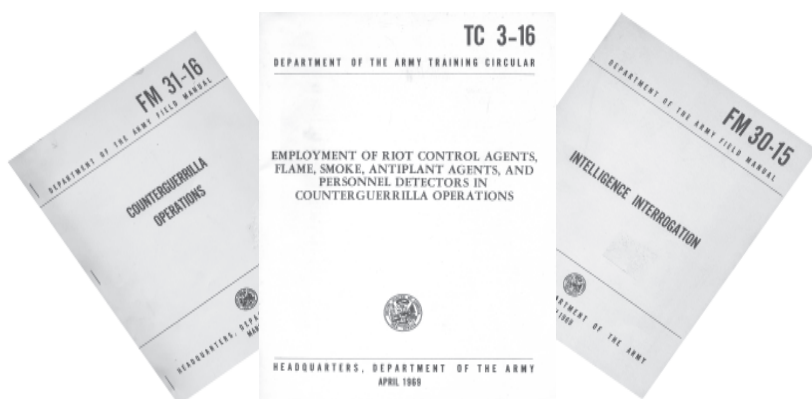
Det andet forhold er at USA nogenlunde samtidig tabte Vietnamkrigen og omverdenen fik demonstreret grænserne for USAs militære magt. Selv om USAs styrkeposition har været relativt svindende siden da, er USA stadig en supermagt, og siden Sovjetunionens

sammenbrud omkring 1990 den eneste. Den kolde krig, det traditionelle atomvåbenkapløb og konkurrencen i den tredje verden mellem de to blokke, klingede ud og de internationale relationer skiftede karakter. USAs magt i verdenen bygger stadig på den militære overlegenhed, og USA er i dag den eneste globale militærmagt som vil og kan gribe ind i andre landes indre anliggender.

USA har siden anden verdenskrig opbygget en stor erfaring i at dominere og kontrollere andre landes befolkninger. USA har indtil "Krigen mod Terror" begyndte især bekæmpet Sovjetblokkens indflydelse, og venstreorienterede, sociale bevægelser der truede USAs økonomiske interesser og/eller kommunister der nærmede sig magten i deres egne lande. USA har i disse bestræbelser på at være og at forblive den dominerende supermagt haft en række politiske og militære doktriner. Efterkrigsårenes "Roll

Back", den senere "Flexible Response" og "Counter Insurgency", og Reagan-årenes kombinerede raket-oprustning og aggressive "Low Intensity Conflict" med massiv støtte til de anti-kommunistiske oprørsbevægelser i den tredje verden, og frem til George W. Bush's præventive krigsplaner (Preemptive Strike). Strategierne har skiftet efter situationen og hvem der havde magten i Washington. Den amerikanske forfatter William Blum har i sin bog "Killing Hope" fra 2003 givet en god oversigt over "US Military & CIA Interventions since World War II". Strategien kan skifte, men der er også nogle konstanter. Som det vil fremgå af artiklen her rummer de enkelte strategier en række elementer på det taktiske plan der går igen og igen når det handler om befolkningskontrol og oprørsbekæmpelse. Disse elementer er udviklet gennem årene og bruges også i dag, i Afghanistan og i Irak. I det følgende vil vi kigge lidt i en række af CIAs og det amerikanske militærs lærebøger for at følge med i hvilke metoder de har udviklet.

Det har altid været USAs overordnede mål at indkredse og afsløre oprørs kernetropper og isolere dem fra deres sociale, politiske og religiøse basis for derefter at likvidere dem.

De gamle tekster fra Vietnamkrigen er løbende blevet a jour førte.

Eller som en CIA-lærebog fra krigen i Mellemamerika udtrykker det:

"We are especially interested in identifying the members of the guerillas commando structure, its political structure and bases of support".

"Operaciones Sigologicas en Guerra Guerrillas", 1983.

Gennem en historisk gennemgang vil vi belyse dette emne med et par eksempler.

Frankrig i Vietnam og Algeriet

Frankrig var oprindelig en stor kolonimagt, men de undertrykte folk frigjorde sig efter 1945. Et par steder skete det først efter års oprør og modstandskamp. Først i Vietnam og derefter i Algeriet. Disse krige var ikke almindelige krige med klare fronter og modstandere i uniformer. Det var guerillakrige hvor oprørerne var en del af folket, der samtidigt støttede dem. De franske officerer studerede deres modstanderes teorier og praksis og udviklede en såkaldt mod-oprørs strategi (Counter-Insurgency). I denne var efterretninger om den skjulte fjende af stor betydning. Da mere almindelige afhøringer ikke gav de ønskede resultater anvendte de i stigende grad tortur under afhøringerne af reelle eller formodede modstandere. De delte fjendens område op i mindre enheder som de så omringede ét efter ét, gennemsøgte og tog alle mistænkte med til afhøring og tortur. Mange døde under torturen, andre forsvandt. Det var franskmændene der opfandt metoden med at smide nogle fanger ud fra helikoptere, for at få de tilbageblevne fanger i helikopteren til at tale. Det var en af de metoder som amerikanerne overtog i Vietnam

og som lidt senere de forskellige militærdiktaturer i Latinamerika brugte.

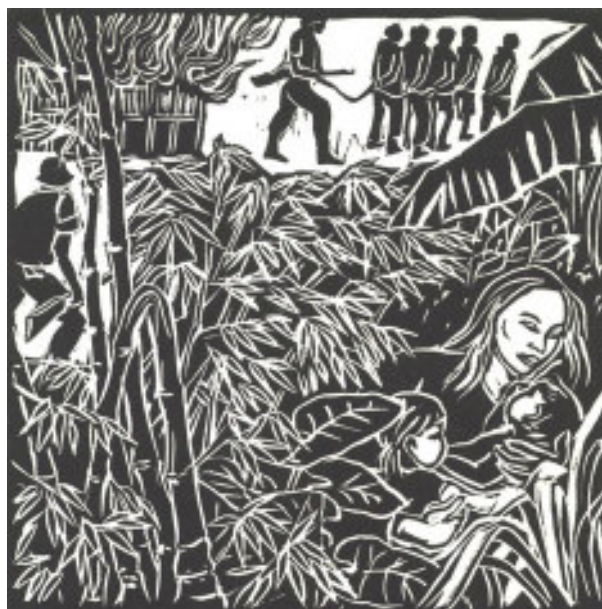
Da USA selv kom i nærkontakt med marxistisk inspirerede oprørere i Vietnam og Latinamerika blev de franske officerer direkte læremestre for USAs fremvoksende Counter-Insurgency etablissement, både på det teoretiske og praktiske plan. Franske officerer underviste i begyndelsen af 1960'erne både i USA og i nogle latinamerikanske lande (Argentina, Brasilien m.fl.). Oberst Roger Trinquier's bog "La Guerre Moderne" (Den moderne Krig) fra 1961 blev bl.a. oversat og brugt som lærebog. Man kan på en måde sige at der er en lige linie fra Vietnam over Algeriet til Vietnam igen, til den her senere omtalte Operation Condor i Sydamerika og til USAs operationer i 1980'ernes Mellemamerika. Og til USAs fremfærd i Afghanistan og Irak.

Vietnam

I den langvarige krig i Vietnam gennemførte USA voldsomme bombardementer og store "pacificerings-kampagner" på landjorden. I Laos og i Vietnams bjergegne opbyggede CIA private hære bestående af minoritetsfolk. En del af prisen USA måtte betale var CIAs medvirken til transport og salg af bjergstammernes heroinproduktion – samtidig med at USAs regering hjemme

forsøgte at dæmme op for narkotika misbruget. Man regner med at en femtedel af de hjemvendte amerikanske soldater var blevet heroin-afhængige i Vietnam.

Ved siden af denne indsats gennemførte CIA fra 1967 et større snigmordsprogram, Operation Phoenix. Det var et led i et overordnet pacificeringsprogram CORDS (Civilian Operations and Revolutionary Development Support, 1967-1972)). Officielt skulle Phoenix programmet "neutralisere" kommunisternes infrastruktur i Sydvietnam.

I virkeligheden udforskede forskellige teams de omringede landsbyer og bortførte enhver der var under mistanke om at være oprører til et af CIAs fyrre forhørscentre. Her blev nogle af de til fangtagne forhørt under anvendelse af tortur, f.eks. tvangsfodret med vand eller udsat for elektriske stød.

Nogle blev ikke engang bortført, de blev likvideret på stedet. Andre var så heldige at blive løskøbte. Programmet blev ofte på lokalt plan udført af Saigon-regeringens styrker. De var åbne for korrupsion. Så programmet

Befolkningskontrol

Afhøring, tortur og likvidering er kun nogle af virkemidlerne når USA rykker ind. Der er mange andre og knap så blodige forholdsregler. USAs erfaringer i befolkningskontrol genspejler sig i deres militære lærebøger (Manuals) helt tilbage fra Vietnamkrigens tid. Vi nævner her en række eksempler på Civil Affairs Operations, dvs af befolknings- og resursekontrol, fra flere af disse manuals. De omhandler:

- a. Registrering (pas, ID-kort, hvem bor sammen) og dokumentation (fotos f.eks.) af befolkningen eller dele heraf. Karré-vagter og kontrol af udvalgte områders og husstandes forbrug af el og vand for at finde illegale beboere.
- b. Kontrol med fødevarer, penge, medicin, narkotika, våben og ammunition og råstoffer til f.eks. bombefremstilling.
- c. Kontrol og restriktioner vedrørende trafik og kommunikation.
- d. Checkpoints (identifikation, visitation og ransagning af biler) og patruljering med identifikation og husransagning.
- e. Skærpet grænsekontrol.
- f. Forhindre ulovlige møder, demonstrationer etc.
- g. Censur.
- h. Overvågning og evt. anholdelse af modstandere. Oprette faciliteter til fanger og civile internerede.
- i. Udvalgte og fremstille tilfangetaget personel til forhør ("Interrogation").
- j. Restricted Areas og evakuering/tvangsforflyttelse til "strategiske landsbyer".
- k. Undtagelsestilstand. Begrænser effektivt befolkningens mobilitet og tillader myndighederne at betragte dem som bryder undtagelsestilstanden som potentielle oprørere eller sympatisører.
- l. Neutralization, dvs. "Assassination" og "preemptive self-defence" ved hjælp af hvervede dødspatruljer. (Actions taken in good faith . . . must be and are deemed lawfull"). Forsvinden.

- og for også at bruge guleroden skal der gennemføres Military Civic Actions, hvor militæret hjælper lokalbefolkningen. Den skal vindes ved disse "Hearts and Minds" operationer, der kan være skolebyggeri, lægehjælp osv.

Amerikanske soldater gennemfører et hus. Illustration fra en Field Manual (7-17).

Det er disse gennemprøvede metoder, der i disse år anvendes i Afghanistan og Irak

En amerikansk soldat opsætter efterlysning af mistænkte kadrer

løb af sporet, da de tog tilfældige gidsler der kunne løskøbes for 25-50 \$.

Men Phoenix Programmet kostede vietnameserne over 30.000 døde.

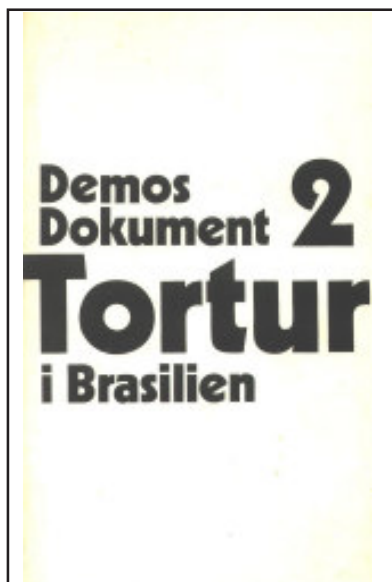
Latinamerika

USA har i mange årtier opfattet Latinamerika som sin baggård, med tilsvarende ret til at gribe ind i de enkelte lande. I mange år kunne de nøjes med et "Send The Marines". Men særligt efter den cubanske revolution op til 1960 måtte USA bruge flere metoder til at opretholde sit overherredømme. Når USA-regeringens repræsentanter var i det pågældende land anvendte de mange operationsmåder. Fra taktiske militære operationer af offensiv eller konsoliderende karakter til efterretningsoperationer (infiltration, manipulation, dirty tricks etc.) og psykologiske operationer, herunder nyhedsmanipulationer.

Den amerikanske efterretningstjeneste CIA og det daværende, og særdeles berygtede, Office of Public Safety, OPS, blev USAs først anvendte våben i kampen mod de

revolutionære grupper i 1960'erne, der ofte var cubansk inspirerede. I Uruguay f.eks. opererede politirådgiveren Dan A. Mitrone fra OPS som torturinstruktør. Hans motto var: Den rigtige smerte på det rigtige tidspunkt og sted. Philip Agee var en CIA-agent, der hoppede af i 1969. Nogle år senere udgav han "Inside The Company – CIA Diary", hvor han i detaljer fortæller om de mange operationer han havde deltaget i i disse år.

Hvis denne indsats ikke var nok kunne USAs skiftende regeringer som regel hurtigt inspirere til et

militærkup, og dem kom der en del af, begyndende i Brasilien i 1964. Det var i Brasilien før og under militærdiktaturet at dødspatroljer for alvor blevet taget i anvendelse.

Det var ikke kun politi- og militærfolk uden for tjenesten og højre-ekstremister der deltog heri. En række multinationale selskaber lækkede lister over militante arbejdere til de dødspatroljer som de selv var med til at finansiere. Et mønster der senere blev fulgt i Argentina

CIA og dødspatroljer i Latinamerika i 1970'erne og 80'erne.

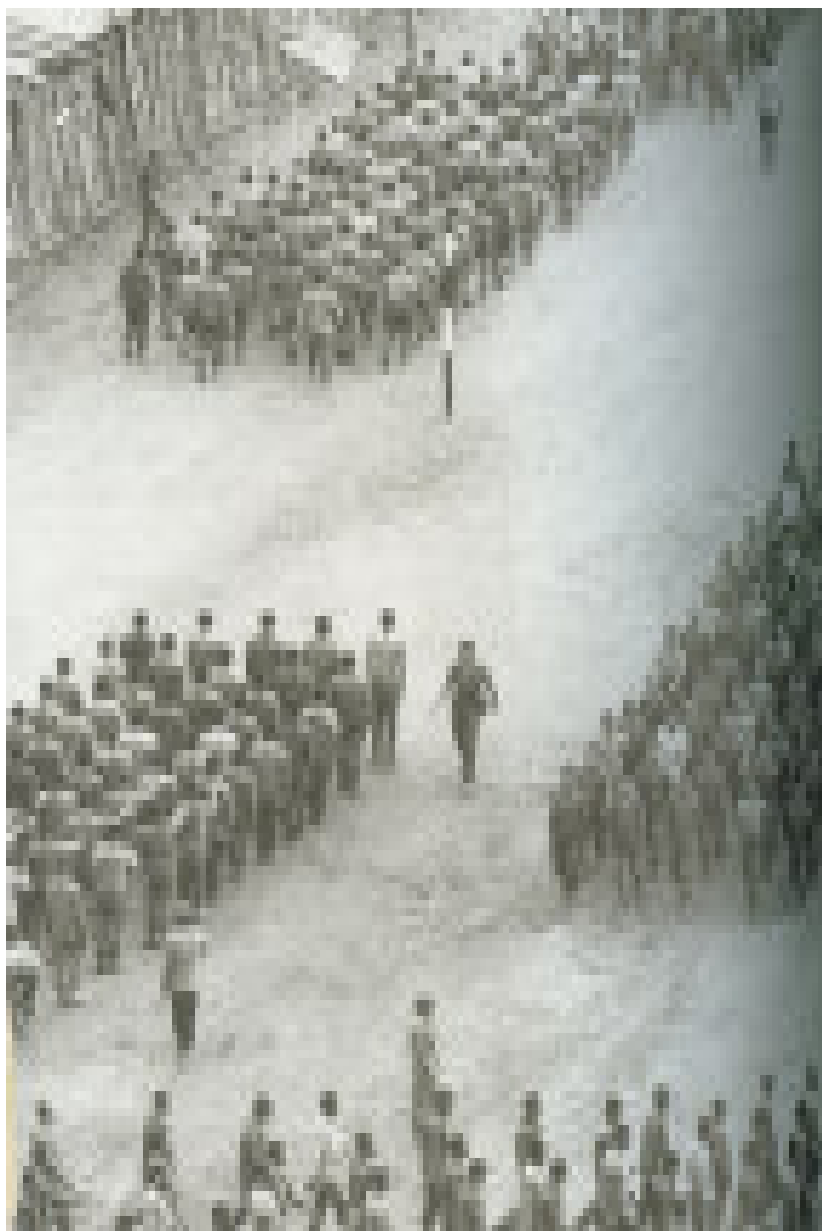
I september 1973 kom kuppet i Chile. De forskellige anti-kommunistiske militærdiktaturer indledte et udryddelsesfelttog mod deres modstandere, og samarbejde i starten uformelt. På initiativ af Chiles diktator Augusto Pinochet gik de et skridt videre og oprettede i november 1975 et formaliseret, tværnationalt samarbejde kaldet Operation Condor. Seks landes militær var tæt samarbejdende i operationen (Chile, Argentina, Paraguay, Bolivia og Uruguay, og lidt senere Brasilien). Arbejdet i Operation Condor havde tre faser.

Den første skulle indsamle og udveksle informationer mellem parterne gennem en datacentral i Chile om "undergravende" organisationer og enkeltpersoner. Fase to og tre omfattede "operationer" og ordet operationer var i Condor-folkens sprogbrug lig med kidnapping, afhøring under tortur og hyppigt sluttende med forsvinden og drab. I fase to var operationerne begrænset til de seks medlemslande. Ved fælles, gensidig hjælp skulle alle subversive dræbes eller pågribes

i alle seks lande og evt. udleveres til deres hjemlands militær hvis de var flygtninge og overlevede forhørene. I fase tre skulle overvågningen og eventuelle snigmord gennemføres uden for Latinamerika, Det mest kendte snigmord er drabet af den chilenske politiker Orlando Letelier i Washington D.C. i 1976. Under fase to blev adskillige tusinder dræbt i hver af de seks lande. Tallene er usikre idet mange ofre blot forsvandt. Argentina var det blodigste land med over 20.000 dræbte.

(Til yderligere læsning anbefales John Dinges: *The Contra Years*, The New Press, 2004).

I 1980erne greb USA voldsomt ind i Mellemamerika, især El Salvador og Nicaragua. Det var dengang da præsident Reagan gik i offensiven mod befrielsesbevægelserne med massiv økonomisk og anden hjælp til deres modstandere. USA uddannede dødspatroljer og ydede skjult støtte til dem, der bekæmpede de marxistiske bevægelser og regeringer, bl.a. til Contraerne.

Amerikanerne trænede Contraerne i Nicaraguas nabolande. Her i Honduras, nær grænsen til Nicaragua

I 1982 oprettede regeringen nye Counter Insurgency-kurser for latinamerikanske militærfolk. Planlæggerne lavede timeplanerne efter gammelt materiale og de blev senere udgivet som flere Manuals og oversat til spansk. Blandt titlerne var: Counterintelligence, Revolutionary War, Terrorism and The Urban Guerilla og Interrogation. Lærebøgerne lægger op til at bekæmpe både væbnet opstand og almindelige politiske aktiviteter med militære tvangsmidler. Og oprørere er ikke krigsfanger i henhold til Genève-konventionen understreges det. Hvilket kun er delvis rigtigt. Og at alle mennesker på papiret er beskyttet af andre konventioner (om civile og politiske rettigheder og mod tortur) forties. Ligeledes udgav CIA flere Manuals, hvor bl.a. forhørsteknik omtales. Som eksempler på "coercive techniques" eller det, der med pæne ord hedder "moderat fysisk pres" nævnes: Den fangne skal holdes isoleret fra omverdenen og udsættes for forlænget indespærring, tvungne overanstrengelser, blive udsat for ekstrem kulde, varme eller fugtighed, berøvelse af mad eller søvn, afbrydelse af vante rutiner,

isolationsfængsling, trusler om at påføre smerte, berøvelse af sanser-stimuli (lydtætte celler uden lys, vinduer og W.C.), brug af hypnose, narkotika eller andre kemiske stoffer. Lærebogen "Psykologiske Operationer i Guerillakrig" var en CIA-lærebog for Contraerne, der bekæmpede Nicaraguas regering. Manualen har et afsnit om "Selektiv brug af vold for at opnå propagandistiske mål". Her hedder det: "Det er muligt at neutralisere omhyggeligt planlagte og udvalgte mål, såsom dommere, politiofficerer, sikkerhedagenter m.v.". Lidt længere nede i teksten fremgår det, at "neutralisere" i

Nicaragua opfandt Reagan-regeringen med oberst Oliver North som redskab et særegent og ulovligt trick for fortsat at kunne støtte dem. I dybeste hemmelighed solgte de våben til det nye fundamentalistiske styre i Iran og omgik Kongresbeslutningen ved i lige så stor hemmelighed at kanalisere pengene videre til Contraerne. Det er i dag lidt forunderligt at se tilbage og konstatere, at USA dengang støttede nutidens terrorister og slyngelstater. Først præstestyret i Iran, derefter Saddam Hussein og Iraks krig mod det samme

I disse år går en dybtgående social-reformatorisk bevægelse igennem en række

Latinamerikanske lande. USA mister indflydelse og efter militærdiktaturernes og dødspatroljernes tid foregår der et stadigt mere intenst opgør med de mørke års voldsomme undertrykkelse i Latinamerika. Og flere og flere dokumenter herom bliver frigivet, senest i Guatemala. Og USAs tidligere udenrigsminister Henry Kissinger er kommet i søgelyset som krigsforbryder i Vietnam, Laos, Chile og andre steder. (Se Christopher Hitchens bog: "The Trial of Henry Kissinger" fra 2001).

I dag er det helt klart, at under Condor-årene, fra 1973 til omkring 1980, og senere i 1980'erne var USA ikke bare allieret med militærdiktaturerne, men havde det strategiske lederskab i kampen mod kommunismen og datidens "terrorisme". Amerikanske embedsmænd – diplomater, efterretningsfolk og officerer – gav teknisk assistans og var direkte involveret i deres komplotter og havde tætte forbindelser med de kræfter der begik masse mord hjemme og attentater i udlandet. Mange af diktaturets folk var uddannede af amerikanerne i Kanalzonen i Panama eller hjemme i USA, på f.eks. Fort Bragg eller på bombeskolen i Texas. Her lærte f.eks. dødspatroljerne alt om anvendelse af bomber under påskud af, at de skulle kende teknikkerne for at kunne modvirke "terroristernes" anvendelse heraf. I Kanalzonen, på School of the Americas, lærte latinamerikanske officerer at dræbe og torturere. USAs regering benægtede længe at det var tilfældet, men i 1996 måtte Washington efter en retskendelse

Reagan-regeringen i 1980'erne "privatiserede" en del af deres støtte og kanaliserede den gennem f.eks. World Anti-Communist League's Nordamerikanske sektion eller via magasinet Soldier of Fortune.

lærebogens sprog i virkeligheden betyder at "likvidere". Da Kongressen satte grænser for hjælpen til Contraerne i

styre. Og i Afghanistan de forskellige fundamentalistiske oprørsstyrker mod de sovjetiske besættelsestropper.

En afghansk mujahedin med et amerikanske Stinger-missil.

fremlægge syv Manuals i forhørsteknik mm. De indeholdt bl.a. anvisninger på tortur, afpresning og eksekutioner som det lærtes på "Escuela de los asesinos", morderskolen, i Kanalzonen. I de sidste uger har Argentina, Uruguay og Bolivia afbrudt samarbejdet.

Afhøring og tortur

I forbindelse med krigene i Afghanistan, Irak og den globale "Krig mod Terror" har USA benyttet sig af tortur ved afhøringer. Det er ikke noget nyt, de militære lærebøger nævner således hvordan den rette afhøring skal foregå. I en af de syv tidligere nævnte Manuals hedder det:

Blindfolded and handcuffed...total isolation...subject should be made to believe that he has been forsaken by his comrades...subject must be convinced that his "questioner" controls his ultimate destiny, and that his absolute cooperation is necessary for survival...The threat of coercion usually weakens or destroy resistance more effectively than coercion itself...Are coercive techniques to be used? Has headquarters given approval? Det skal nemlig spørges "If bodily harm is inflicted" eller "If medical, chemical, or electrical methods or materials are to be used to induce acquiescence."

De sidste linier mere end antyder at tortur også kan anvendes, i det mindste må der anvendes et "moderat fysisk pres" som den tidligere israelske efterretningsmand og nuværende ambassadør Carmi Gillon kaldte det.

Men torturmetoderne lærte de udvalgte soldater og politifolk tidligt på særlige kurser. Donald Duncan var et tidligt medlem af de nyoprettede Grønne Beretter og gjorde tjeneste i Vietnam i 1960'erne. Han fik nok af regeringens beskidte krig og skrev en bog om sine oplevelser. Ligeledes vidnede han ved Russell Tribunal i Roskilde i efteråret 1967 om de amerikanske krigsforbrydelser. Han fortæller, at han under sin uddannelse også fik lektioner i "Modtræk til fjendtlig Afhøring", hvor forskellige torturmetoder blev gennemgået af en instruktør, en sergent Lacey. Undervejs spurgte en anden Grøn Beret: "Sergent Lacey, navnet på disse lektioner er "Modtræk til fjendtlig Afhøring", men du har brugt det meste af tiden med at fortælle os at der ikke er nogle modtræk. Hvis det er sandt så forekommer det mig, at den eneste grund for at lære dem er, at vi alle skal vide hvordan de kan bruges. Foreslår du, at vi bruger disse metoder?" Hele klassen lo, og sergent Lacey kiggede ned i jorden og skabte en dramatisk pause. Da

han rejste hovedet er hans ansigt alvorligt men hans dybtliggende øjne glimter.

"Det kan vi ikke sige til dig sergent Harrison. Det ville de amerikanske mødre ikke godtage".

Klassen brød ud i latter over den sarkastiske kynisme.

"Endvidere", sagde han med et konspiratorisk vink, "vil vi benægte at noget sådant bliver lært eller er ønsket."

Det er nu bekendt hvad der foregik i de amerikanske fangelejre og fængsler på Guantanamo-basen i Cuba, i Abu Ghraib fængslet i Irak, på Bayram-basen nord for Kabul i Afghanistan og andre steder. Hertil kommer bortførelserne og de hemmelige CIA-flyvninger mellem de hemmelige fængsler i Europa som beskrives i en anden artikel her i bladet. Derfor har vi god grund til at formode, at der fyre år efter Donald Duncans erfaringer stadig foregår den slags undervisning for udvalgte personer.

Tortur er blevet anvendt i den krig mod terror som Bush-administrationen har ført siden 11. september 2001. Og det er ikke en tilfældighed, at USA ikke vil anerkende den Internationale Krigsforbryderdomstol i Haag. Og at USA - bl.a. ved hjælp af afpresning - har fået mere end hundrede lande til at love, at de ikke vil udlevere amerikanske statsborgere til domstolen.

Medskyldig

Den danske regering er gennem sin deltagelse i krigen og senere besættelse af Irak blevet medskyldig i Bush-regeringens systematiske overtrædelse af torturkonventionen. Ved at unklade at kritisere Bush-administrationens anvendelse af tortur har Fogh og hans regering klart vist, at de ikke mener det alvorligt, når de siger, at de går imod tortur. Fogh har i realiteten nedprioriteret kampen mod torturen til fordel for tilpasningen af dansk sikkerhedspolitik til at tjene USAs interesser.

Henning Kjeldgaard, ambassadør, i Politiken 27.7.2004

(Se også: "Torture", red. af Kenneth Roh m.fl. fra 2005.)

Israel i Irak

Fra hemmelige agenter til fordærvede fødevarer

Af Carlo Hansen

Under USAs besættelse af Irak er det olierige arabiske land i al ubemærket ved at blive et givtigt operationsområde for Israel. Israelske militærfolk, efterretningsagenter, forretningsinteresser og private entreprenører er lidt efter lidt rykket ind i det tidligere fjendeland. Det handler om olie, profit, politik, indflydelse, sikkerhedspolitik og muligvis forsøg på at genetablere tidligere jødisk tilstedeværelse i det krigshærgede land.

Senest har den israelske masseavis Yediot Aharonot afsløret, at dusinvis af tidligere israelske elitesoldater arbejder for private israelske firmaer i det nordlige Iraks kurdiske områder. Der hjælper de kurderne med at træne anti-terror enheder. Ifølge den israelske avis har den kurdiske regering indgået aftaler med israelske sikkerheds- og kommunikationsfirmaer om at træne kurdiske sikkerhedsstyrker og udstyre dem med avanceret udstyr. Det handler om kontrakter til hundrede af millioner dollars.

Det største israelsk-kurdiske projekt er konstruktionen af en international lufthavn i den nordlige kurdiske by Ibril. En sådan lufthavn er springbrættet til kurdisk selvstændighed, som er en gammel kurdisk drøm.

Førende israelske firmaer med speciale i sikkerhed og terrorbekæmpelse har etableret en træningslejr på et hemmeligt

sted i et uvejsomt ørkenområde i det nordlige Irak, hvor israelske eksperter træner kurderne i skydning, eksercits og selvforsvar, skriver Yediot Aharonot.

Tonsvis af udstyr som motorcykler, traktorer, rifler, militærhunde og skudsikre veste er sendt til det nordlige Irak, for det meste af udstyrets vedkommende med stemplet "Made in Israel". Trafikken har stået på i de seneste 18 måneder.

Det israelske forsvarsministerium afviser at have noget med sagen at gøre og henviser til, at der er tale om "private initiativer".

Ikke første gang

Det er ikke første gang, der dukker oplysninger op om israelsk engagement i de kurdiske områder. Tidligere har den amerikanske journalist Seymour Hersh i magasinet The New Yorker skrevet om tilstedeværelse af israelske agenter og militærfolk i Irak, som i al hemmelighed træner kurdiske kampenheder og udfører hemmelige operationer i kurdiske områder langt inde i Iran og Syrien. Seymour Hersh afslørede, at den israelske udlandsorganisation Mossad havde folk i det nordlige Irak, hvor de arbejdede under dække som forretningsmænd, i nogle tilfælde uden israelsk pas. Også før den amerikanske besættelse var Israel aktiv i de kurdiske områder.

Masoud Barzani, leder af den nordlige del af irakisk Kurdistan, og den der iflg artiklen samarbejder med israelerne.

Seymour Hersh citerede en tidligere israelsk efterretningskilde for at kalde tilstedeværelsen for "realpolitik". Ved at gå sammen med kurderne, opnår Israel øjne og ører i Iran, Irak og Syrien, forklarede kilden.

Kompagniskabet mellem Israel og kurderne skabte i øvrigt nærmest panik hos tyrkerne, som frygter kurdisk selvstændighed efter selv i mange år at have udkæmpet blodige kampe med de tyrkiske kurdere. Israel og Tyrkiet har nære militære og politiske forbindelser. Ikke mindst af den grund skabte det alarm i Ankara, at israelerne var engageret på den kurdiske side i Irak.

Israel benytter også den amerikanske besættelse af Irak til at komme tæt på Iran. Ifølge IslamOnline.net fra 6. februar har den israelske efterrettningsorganisation Mossad i samarbejde med de amerikanske besættelsesstyrker i Irak opstillet radar og andet spionudstyr kun 800 meter fra den iranske havneby Khourumshar. Radarerne er sat op på 50 meter høje pæle og kan ses med det blotte øje fra iransk territorium, siger iranske kilder til arabiske aviser. Det israelske aflytningsudstyr kan opfange radiosignaler og mobilopkald op til 50 kilometer inde i Iran.

Forhørsledere

Israelske forhørsledere arbejder også sammen med amerikanske kolleger i detentionscentre over hele Irak. Det har den tidligere leder af det berygtede Abu Ghraib fængsel, hvor amerikanerne udøvede tortur mod de irakiske indsatte, oplyst til offentligheden i kølvandet på skandalen. Brigadegeneral Janis Karpinski har sagt, at hun selv har mødt en israelsk forhørsleder i et hemmeligt efterrettningscenter i Bagdad.

Igen er det New Yorker-journalisten Seymour Hersh, som afslører israelerne, denne gang i de amerikansk-irakiske forhørscentre. Han skriver, at et af de israelske mål ved at være med i forhørene i Irak er at skaffe adgang til tilbageholdte medlemmer af den irakiske efterrettningsenhed, som har specialiseret sig i israelske forhold.

Der gik ikke lang tid efter den amerikanske indmarch i Irak, før forholdet mellem det nye Irak og Israel blev mærkbart forbedret. Israel og Irak har frem til Saddam Husseins fald været dødsfjender. Israel bombede det irakiske atom anlæg i begyndelsen af 1980-erne, og Irak var under Saddam Hussein det formentlig eneste land i verden, som havde dødsstraf for at handle med Israel. Men snart efter USA's invasion tilbød den irakiske overgangsregering, håndplukket af Washington, at sælge elektricitet til Israel. Ministeren med ansvar for el og energi kunne fortælle, at det var på tide at ændre den gamle mentalitet, som forbød at have forbindelse med Israel.

Da havde amerikanerne allerede fremlagt planer om en etablering af en olieledning mellem den nordirakiske olieby Mosul og den israelske havneby Haifa.

Infiltration

Det var på samme tid, at medierne begyndte at fortælle om israelsk infiltration af det irakiske samfund på mange plan. Israelske firmaer begyndte hurtigt at eksportere varer til Irak under dække af amerikanske firmaer. Allerede i juni sidste år kunne avisen Yediot Aharonot oplyse, at den amerikanske vicefinansminister John Taylor havde inviteret israelske firmaer til at gå med i rekonstruktionen af Irak. Han understregede, at det irakiske marked altid ville være åbent for israelske produkter.

Det har mange israelske firmaer allerede benyttet sig flittigt af. Blandt andet har de fra de første dage efter amerikanernes ankomst eksporteret tonsvis af fordærvede fødevarer og konsumvarer, som for længst havde overskredet sidste salgsdag, til det irakiske

Historien om den palæstinensiske katastrofe

Carlo Hansen: "Kaktussens Land - En rejse i selvbedrag. 100 års kamp om Palæstina." - 290 sider, Forlaget Klim, Århus 2002.

Bogen handler om den israelsk-palæstinensiske konflikt gennem 100 år. Den giver en bred indføring i den arabiske verdens historie med vægt på Osmannertiden op til de første europæiske jøders ankomst til det arabiske Palæstina omkring det 20. århundredes begyndelse.

Derefter en beskrivelse af mødet mellem jøderne og palæstinenserne og tiden under britisk herredømme i Mandattiden frem til Palæstinas deling i 1947.

Efterfølgende oprettelsen af den jødiske stat Israel, krigen mellem jøder og palæstinensere, senere krigen mellem den nye israelske stat og de arabiske naboer.

fødevaremarked. Det irakiske sundhedsministerium har beregnet, at det drejer sig om ødelagte varer for op mod 50 millioner dollars, som det er lykkedes israelerne at smugle ind i landet.

Sundhedsministeriets stikprøver af de israelske varer har vist, at meget af det enten er uspiseligt eller direkte sundhedsfarligt og i hvert fald uegnet som menneskeføde. Nogle af de testede fødevarer var ifølge sundhedsministeriet giftige og kunne medføre alvorlige sygdomme som tyfus og kolera. En af direktørerne i det irakiske sundhedsministerium har fortalt IslamOnline.Net, at israelerne har brugt græske og tyrkiske firmanavne på de fordærvede varer.

Et eksempel på fordærvede israelske varer er tyggegummi. Det irakiske sundhedsministerium har på et tidspunkt udsendt advarsler om, at børn ikke må spise det, fordi tyggegummi

meget sandsynligt kan være kræftfremkaldende.

MEMRI

Hurtigt efter den amerikanske besættelse rykkede Israel ind i Bagdad og åbnede helt officielt et studiecenter med speciale i mellemøstlige forhold. Centret er en aflægger af det Washington-baserede MEMRI (Middle East Media Research Institute). MEMRI blev oprettet år tilbage af fremtrædende neokonservative amerikanere og med forbindelse til Mossad. Instituttet oversætter arabiske artikler og sender dem ud til abonnenterne. Artiklerne er ofte udvalgt på den måde, at de præsenterer araberne og arabiske synspunkter fra den dårligste side, ligesom israelske forhold og holdninger fremmes i artiklerne. Irakiske intellektuelle er bange for, at MEMRIS tilstedeværelse i Bagdad er led i israelske forsøg på at infiltrere landet.

I kølvandet på den efterhånden righoldige faktiske viden om Israels indtrængen i Irak er der opstået frygt blandt irakerne for, at Israel er i gang med at genetablere sig i Irak og specielt i Bagdad, hvor der tidligere - indtil Israels oprettelse i 1948 - levede op mod 100.000 jøder. De sidste forlod Irak i 1951 og efterlod boliger og ejendomme og andre værdier. I anonyme pamfletter og fra prædikestolene i Bagdads moskeer lyder alarmer om, at "stråmænd" har været i gang med at opkøbe huse af irakere til skyhøje priser, og at det sker til fordel for jødiske interesser. I produkterne fra den irakiske rygtømle hedder det, at israelerne forsøger at sætte sig på nøglebygninger i følsomme områder i den irakiske hovedstad.

4 december 2005
 Af Carlo Hansen
 Copyright KaktusOnline

”Modstanden samler millioner”

mener Khaled Bayomi, historiker ved Lunds universitet

I det følgende bliver dele af et interview med Khaled Bayomi gengivet. Artiklen blev trykt i det svenske kommunistiske partis blad ”Proletären” i efteråret 2003, og kan i dag læses på deres netavis. Khaled Bayomis holdninger er interessante, og hans informationer kan bidrage til forståelsen for, hvordan modstanden i Irak blev mobiliseret og gennemført.

Modstanden styrkes

Mens USA skaber kaos og lidelse i Irak styrkes det irakiske folks modstand mod besættelsesmagten. I august 2003 demonstrerede over en million mennesker i Bagdad bag kravet ”USA ud af Irak”. Irakernes modstand kaldes i Vesten for volds- og terrorhandlinger. Men hvad de gør er, at de bruger deres legitime ret til med alle midler, med alle tilgængelige våben at forsvare sig mod besættelsen. De accepterer ikke at andre skal bestemme over dem. Irakerne vil selv bestemme, mener Khaled Bayomi.

I løbet af samtalen maler Khaled Bayomi et billede af Irak, som også andre modstandere af USA’s krig og besættelse nok vil reagere på. Men han tager spørgsmål op, som andre er tavse om, og han udvider perspektivet i et forsøg på at forstå det, som lige nu udspiller sig i Irak.

Saddam Hussein og det styrende Baath-parti indså før krigen, at den irakiske hær ikke alene kunne stå imod USA i et større slag. På grund af sanktionerne havde den stærkt reducerede hær betydeligt færre ressourcer end den havde i 70erne og 80erne. Planen var allerede fra begyndelsen at kæmpe i små enheder for senere at overgå til en civil modstandsbevægelse, til guerillakrig, siger Khaled Bayomi. Han er ingen fortalere for Saddam Husseins og Baathpartiets styre, som han stempler som diktatorisk.

Samtidigt ser han, hvordan det gamle regime udfra den givne situation agerede logisk og banede vejen for den nuværende modstand. En vigtig faktor, som Khaled Bayomi fremhæver, er den forandring af det irakiske samfundssystem, som er sket siden 1992.

Statsmagten blev svækket og religionens rolle styrket

Efter Golfkrigen og efter borgerkrigen, som omfattede kurdernes og shiamuslimernes oprør, var store dele af den irakiske stats infrastruktur slået i stykker. Samtidig holdt de økonomiske sanktioner landets ødelagte økonomi i et kvælertag. I stedet for at prøve på at opbygge den tidligere stærke centralmagt, som nu lå i ruiner, valgte Baathregimet at styrke de gamle stammestrukturer. Parallelt med den gamle statsmagt oprettede stammerne og deres ledere egne administrationer med ansvar for økonomi, sociale spørgsmål og sikkerhed, samt egne domstole. Noget, der styrkede stammestrukturen, var det statslige madrationeringsprogram,

som landet blev nødt til at indføre i forbindelse med sanktionerne.

Stammesamfundene blev mere og mere selvstyrende. Samtidig skiftede Baathpartiet fra at have været det mest sekulære parti i Mellemøsten til at blive en religiøs organisation. Religionen kom til at gennemsyre hele samfundet. Det var en måde at enes på i prøvekoalitionen med shiamuslimske ledere som f.eks. storayatollah Muhammed Sadiq al-Sadr og bygge bro over den splid, som shiitternes oprør havde forværet.

En decentralisering af hæren fandt også sted. Den republikanske garde blev f.eks. delt op i seks forskellige enheder. Dannelsen af den nye Jerusalemhær i 1995-96, som bestod af mellem seks og ni millioner mænd og kvinder, var noget unikt i Iraks historie. Alle våben blev opbevaret i folks hjem, og dermed blev store dele af befolkningen bevæbnet. Før krigen havde Baath-partiet sørget for, at folk havde adgang til våben. Man uddelte seks måneders rationer fra ”olie for

Khaled Bayomi, som de sidste 12 år har været tilknyttet Lunds universitet, er født i Kairo. I 80erne studerede han i Basra og Bagdad og lærte det irakiske samfund godt at kende. Da USA pegede Irak ud som næste mål i krigen mod terror, var Khaled en af dem, der protesterede. Samme dag som de første bomber faldt, den 20. marts, ankom han til Bagdad for at agere ”menneskeligt skjold” og for at overvære USA’s illegale angreb. Den 9. april, da USA overtog Bagdad og Baath-regimet blev opløst, vendte han tilbage til Sverige for at fortsætte opinionsarbejdet på hjemmebane.

Forside-illustration fra Bogen: „American Dream - Global Nightmare“ af Ziauddin Sardar & Merril Wyn Davies

mad”-programmet til alle irakere. Det har tilstedeværende FN-folk bevidnet. Man betalte lønninger, og stammelederne fik store pengesummer, som blev delt ud til medlemmerne i stammen. Jeg var selv vidne til dette på en stammekonference, fortæller Khaled Bayomi.

Han pointerer dette for at vise, hvordan krigen og opløsningen af statsmagten blev planlagt. Den politiske dagsorden, som blev forelagt folket, gik ud på, at nu gjaldt det om at forsvare fædrelandet. Man sagde, at det var alle irakeres pligt at forsvare deres religion og kultur, fordi den vil amerikanerne ikke respektere. Man sagde, at det var alle irakeres pligt at forsvare deres families og deres stammes ære, for den vil USA ikke respektere. I opfordringerne til at gøre modstand handlede det ikke mere om at forsvare Baathpartiet eller Saddam Hussein, fortsætter

Khaled Bayomi. Diktaturet lagde våbnene i individernes hænder og sagde: Det er op til dig, om du vil forsvare dit land. Hvis du ikke vil, må du tage konsekvensen. I Saddam Husseins sidste tv-fremtræden og i de breve han senere skrev, taler han om Baathpartiet som en del af den nationale enhedsfront mod besættelsesmagten. Saddam overgav sin enevældige ledende rolle.

Besættelsesmagten skabte kaos

Da USA besatte Irak, blev de ikke mødt af jublende menneskemasser, som takkede for befrielsen, som krigens fortalere i Vesten havde spået. Derfor var der behov for at skabe kaos, der kunne filmes, hævder Khaled Bayomi. Han var selv vidne til, hvordan amerikanere opfordrede irakere til at plyndre offentlig ejendom. I Basra bombede briterne vandforsyningerne, elkraftværk

samt ”olie for mad”-programmets forråd. Dette skete aldrig i Bagdad. Fredsaktivister, som var på plads den 9. april (da Bagdad faldt) rapporterede, at de civile anlæg i Bagdad fungerede, selvom de gik på nedsat kapacitet p.g.a. saboterede el-ledninger, som irakerne reparerede tre gange på mindre end 12 timer.

På grund af plyndringerne og den bevidste sabotage fra USA’s side fungerer alt dårligere i dag (efteråret 03) end det gjorde i april. I begyndelsen forhindrede man irakerne i at reparere og genoprette de ødelagte anlæg, som var nødvendige for det daglige liv. Samtidig blev millioner af irakere fyret fra deres arbejde i den offentlige administration og mistede dermed deres levebrød. Khaled opfatter dette som et forsøg på at få folk til at tømme deres lager og bruge de penge man har, for at de til

sidst må opgive og underkaste sig. Den, som må kæmpe for at overleve dagen og vejen, får det sværere med at hjælpe modstandskampen.

Utilfredsheden stiger

Taktikken er imidlertid risikabel, idet kaoset gør, at irakerne bliver mere og mere utilfredse. Millioner er arbejdsløse og savner indkomst, fortsætter Khaled Bayomi. Uddeling af mad er stoppet. Folk indser, at besættelsesmagten ikke holder,

hvad de lover, og at der ikke er en plan for, hvordan problemerne kan løses. Irakernes tillid til besættelsesmagten eksisterer ikke. Det samme gælder for FN, som ikke formåede at stoppe USA's ulovlige krig, og Iraks styrende råd, som får deres ordre direkte fra USA. Da nogle af rådets medlemmer modsatte sig tyrkiske troppers tilstedeværelse i landet, fik de besked fra USA, at de ikke havde mandat til afgøre spørgsmål som disse.

Under krigen mødte de amerikanske tropper mest modstand blandt shiitterne i syd, hvilket overraskede mange. Nu ser det ud til at modstanden er stærkest i den såkaldte sunnitriangel i det centrale Irak. At shiitterne gjorde modstand i syd mens sunnitterne aldrig nåede at bekæmpe angrebene, var skammeligt. Dette er en af grundene til at modstanden iblandt dem er vokset. De vil vise, at de også er en del af modstanden.

Khaled Bayomi har meget at fortælle, men slutter med at sige nogle ord om USA's forsøg på at skabe splid, hvilket kan få alvorlige konsekvenser, hvis det lykkes: Borgerkrig.

Jeg tror, at et modtræk fra besættelsesmagten er at få irakerne til at bekrige hinanden i stedet for at bekæmpe besættelsesmagten. Der findes stærke modsætninger i Irak. Det er nok at se på den marionetregering, som USA har indsat. I det styrende råd indgår ca. 30 forskellige grupper og partier, som er meget uenige om det fremtidige politiske system.

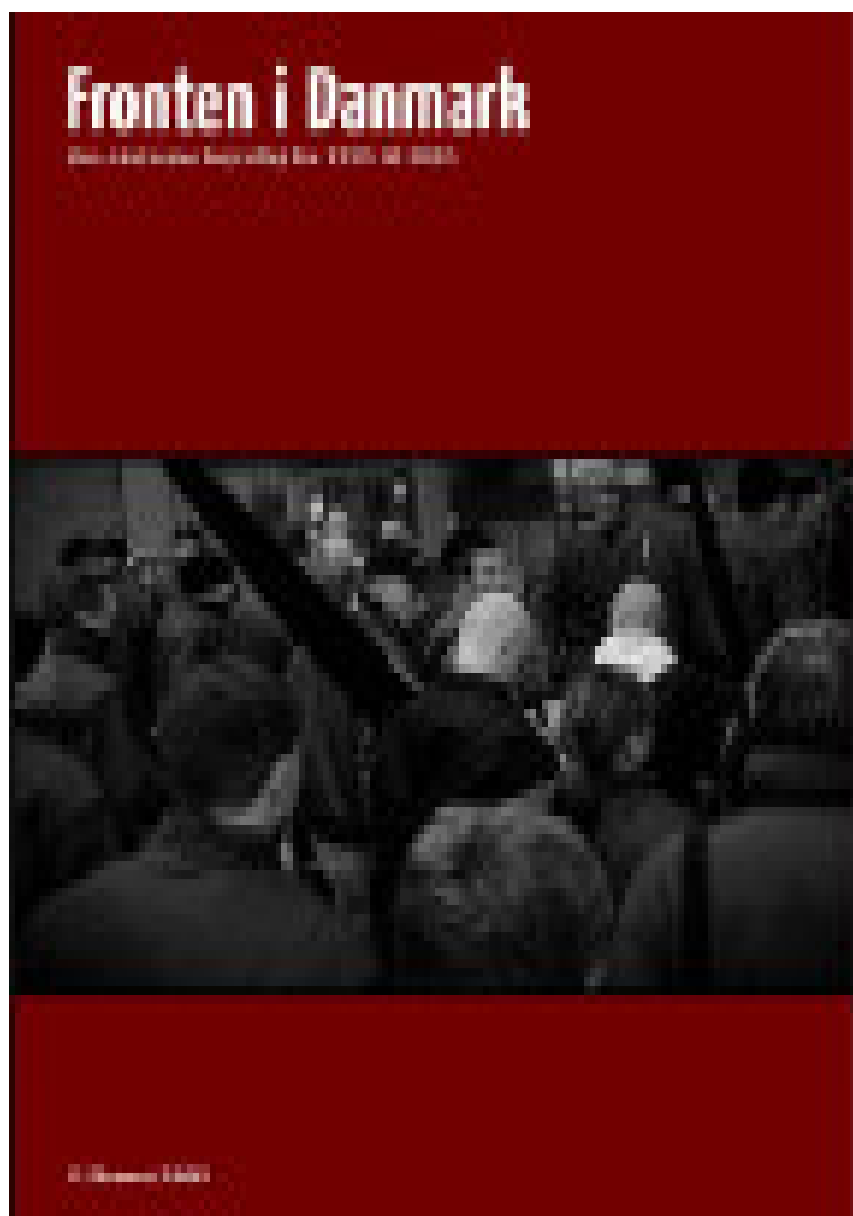

Fighters & Lovers

Foreningen Demos har overtaget den danske afdeling af Fighters & Lovers og forhandler T-shirts med befrielsesbevægelserne FARC og PFLPs logoer. T-shirts kan nu købes i Demos' butik, Elmegade 27, 2200 N. Overskuddet på 5 Euro går til retshjælp til Fighters & Lovers.

Beslutningen om at overtage forhandlingen af T-shirts er truffet på Demos årsmøde 4. marts. Baggrunden er de skærpede overgreb mod ytringsfriheden og terrorlistens kriminalisering af frihedskampe: Senest med sigtelsen mod 7 medlemmer af Fighters & Lovers for deres hensigtserklæring om at sende 5 Euro pr solgte T-shirt til FARC & PFLP.

Foreningen Demos tilslutter sig Fighters & Lovers kampagne mod terrorloven. Demos slutter op om enhver organisations ret til, at støtte frihedskampen for sekulære, demokratiske og humanistiske mål. Demos' beslutning om at videreføre salget af T-shirts er vort bidrag til denne kamp.

Udgivelse fra Demos:
Fronten i Danmark -
Den ekstreme
højrefløj fra 1995 til
2005.

Bogen koster 150 kr.
og kan købes i
butikken, online eller
ved giroindbetaling.

**Bandekrig eller
krig mod
indvandrere,
flygtningevenner
og venstrefløj?**

Supplement til
Fronten i Danmark.
20 kr.

Butikkens åbningstider

Tirsdag 16-18

Onsdag 16-19

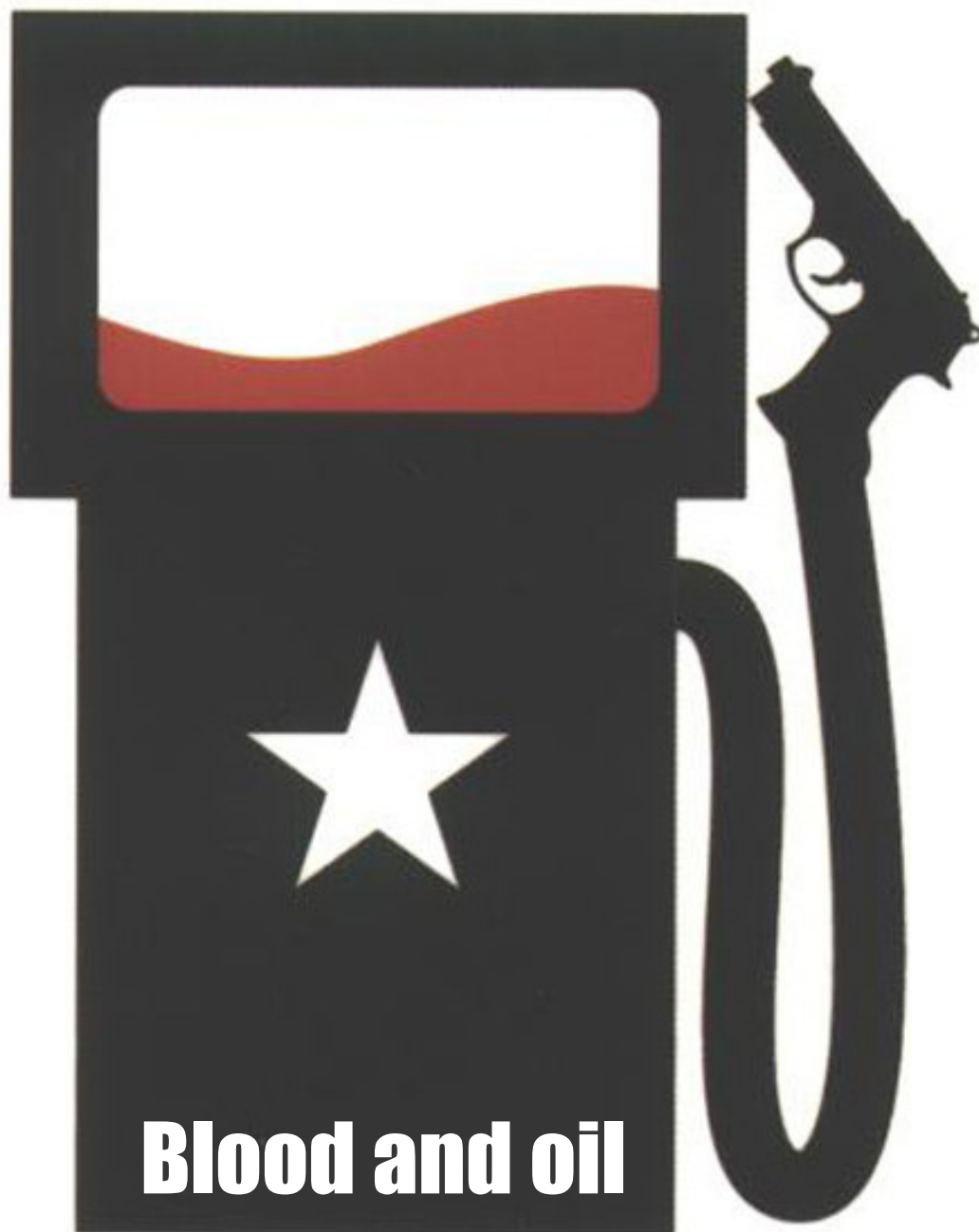
Torsdag 16-18 og 20-22

Kig ned: Elmegade 27 kld., 2200 Kbh. N. eller ring

35351212/ mail demos@demos.dk

Online salg eller giroindbetaling

WWW.demos.dk

Foreningen Demos har siden invasionen forsøgt at forholde sig til krigens og besættelsens mange spørgsmål:

- Hvad var den egentlige baggrund for USAs invasion ?
- Hvilke metoder og strategier bruger USA for at opretholde magten?
- Hvilken rolle spiller modstandsbevægelsen i Irak, og hvordan er den sammensat?
- Hvordan kan vi som antiimperialister støtte modstanden mod besættelsen?

Som statsminister Anders Fogh udtalte i 2003 „ Det er vigtigt at huske hvad det hele drejer sig om.....“

I dette nr. af nyhedsbrevet giver vi nogle svar på dette centrale spørgsmål.